

Giới thiệu Cậu Ấy Là Thanh Xuân

Cậu ấy là thanh xuân – đã hoàn thành – Tầm tưng tưng

Giới thiệu truyện ngôn tình nhẹ nhàng này:

Mỗi tình đầu, ở độ tuổi thanh xuân của cuộc đời con người luôn là thứ tình cảm trong sáng và khắc cốt ghi tâm.

Linh Chi được sinh ra khi bầu trời xuất hiện một sao băng sáng lấp lánh. Thế nhưng khi lớn lên, bỗng nhiên lại bị coi là sao chổi.

Gia đình ly tán, cuộc sống nghèo khổ, suốt ngày nghe lời người cha mắng và còn người mẹ thì không biết đã đi đâu.

Cô đã có một cuộc sống thiếu tình yêu thương như vậy, có thể nói mỗi ngày trôi qua đối với Linh Chi là từng mảnh kí ức không mất tốt đẹp.

Nhưng giữa khung cảnh tối tăm ấy, xuất hiện một thiếu niên, đem đến ánh sáng cho những quãng ngày tăm tắp của cô, anh ấy tên là An Khánh.

Cả hai gặp nhau khi cô đang ngồi nghe nhạc dưới gốc cây, còn anh thì hiện tại bận giải quyết ân oán.

Bỗng nhiên anh tiến tới và cho Linh Chi kẹo, thậm chí còn dùng giọng điệu cộc cằn để yêu cầu cô ăn.

Sau này họ học chung trường, chung lớp và còn là bạn cùng bàn. Có lẽ nhân duyên của cả hai đã được an bài sẵn.

Anh luôn nở nụ cười nhẹ nhàng, rực rỡ như ánh nắng mùa xuân mỗi khi nhìn cô, khiến bản thân bỗng nhiên đã khắc sâu hình ảnh đó vào trong tim từ lúc nào mà không hay biết.

Thế mà mọi chuyện không được hạnh phúc lâu dài, thanh xuân cũng đến hồi kết thúc. Anh đã ra đi, bỏ lại cô cùng những kí ức về năm tháng tươi đẹp ấy.

Mỗi tình đầu cứ như vậy mà chậm rãi đặt dấu chấm.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp Mặt

Ánh sáng dần lịm tắt sau những đám mây bông bành, tôi chợt nhận ra điều đó. Dừng tay gõ bàn thảo, tôi tắt máy tính đi mơ hồ nhìn về phía khung cửa sổ lộng gió.

"Em lại mất hứng viết truyện à?" - Một ly trà nóng cùng đĩa kẹo lạc được đặt trước bàn, Hoàng Anh ngồi xuống cạnh tôi, khẽ mỉm cười dựa đầu vào ghế rồi nhìn tôi chăm chú.

"Ừm!" - Tôi khẽ cười gật đầu. Vẫn là anh hiểu tôi nhất.

"Vậy em có muốn xem phim không? Hay là nghe nhạc!" - Nhận ra sự khác lạ trên gương mặt tôi, anh vuốt tóc nhẹ nhàng.

Tôi nghe thấy nhưng lại không muốn trả lời, suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ. Dù ngồi làm việc ở vị trí này đã hơn một năm, khung cảnh bên ngoài chẳng mấy đổi thay nhưng dường như ngoài đó luôn thu hút ánh nhìn của tôi.

Anh vẫn kiên nhẫn nhìn tôi. Không phải là mong chờ câu trả lời, mà là dịu dàng nghe tôi tâm sự.

"Hôm nay trời buồn anh nhỉ!" - Tôi cười, nụ cười không kém phần tang thương.

"Em buồn à, là ai làm em buồn?" - Anh có vẻ sốt sắng.

"Không, em chợt nhớ về 4 năm trước!" - Tôi bất giác trả lời, sau đó liền nhận ra mình nói điều không nên nhưng đã muộn.

Trái với suy đoán của tôi, anh lại trở nên tĩnh lặng hiền hòa, cất giọng đều đều: "Em nhớ cậu ấy?"

"Anh có ghen không?" - Tôi bối rối đưa mắt nhìn anh.

"Tất nhiên là không!" - Anh nhún vai phóng khoáng.

Tôi lặng người nhìn anh, hay đúng hơn là nhìn vào mắt anh. Mắt anh rất sáng, rất trong và rất thuần khiết, hoặc ít nhất lúc ở cạnh tôi là như vậy. Anh không giấu giếm tôi điều gì, kể cả những suy nghĩ trong lòng.

" Tại sao anh chưa bao giờ hỏi về cậu ấy? " - Ngẫm nghĩ hồi lâu, tôi chậm chậm hỏi. Đây cũng là câu hỏi tôi đã cất giấu từ lâu.

" Nếu muốn em sẽ tự động nói ra. Nếu em không muốn, anh hỏi chỉ khiến em khó xử! " - Vẫn bằng giọng nói dịu dàng như nước ấy, anh trả lời.

" Vậy... em sẽ kể cho anh! " - Tôi mỉm cười gật đầu, mơ màng nhìn ra phía bên ngoài: " Em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện, một mảnh kí ức tươi đẹp...! ".

~~~~~

Tôi sinh ra ở một gia đình trung lưu. Không khá giả cũng chẳng nghèo khó, đủ để nuôi nấng một đứa trẻ ăn học đàng hoàng.

Vào đêm tôi trào đời, trên trời bỗng xuất hiện sao băng làm mẹ tôi nhớ đến một tiên nữ trong truyền thuyết do bà kể lại. Từ đó tôi được gọi là Linh Chi. Ai cũng nói rằng tôi sẽ được mọi người yêu quý, bởi ai mà không thích sao băng cơ chứ?

Ấy vậy mà tôi bỗng chốc trở thành sao chổi. Không biết tại sao nhưng từ khi tôi ra đời, mọi việc suai xẻo đều ập đến với gia đình, nói đúng hơn là với cha mẹ tôi!

Căn nhà 3 tầng bị bán đi, tôi cùng bố chuyển đến một khu ô chuột theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Dù căn nhà này có hai phòng cho tôi và bố nhưng với căn nhà cũ thì không thể so sánh được.

Dần dần tôi quen với môi trường ấy, mỗi ngày đều coi nơi đó là chốn thân thương.

Lại nói về mẹ. Bà đi đâu tôi không biết nhưng hàng tháng vẫn gửi tiền về, tạm ổn cho tôi lo tiền học và chi tiêu vặt vãnh. Trong mắt tôi, mẹ vẫn là tuyệt nhất. Không phải vì số tiền mà là vì tôi vẫn cảm nhận được tình cảm của mẹ. Phải chăng đây chính là linh cảm của 1 đứa con?

Có vẻ như bố tôi không nghĩ như vậy!

" Con mẹ mày! Mẹ mày là con đĩ! Nó bỏ mày cho tao rồi đi ngủ với hết thằng đàn ông này thằng đàn ông nọ, mày đi theo nó luôn đi đừng làm gánh nặng cho tao nữa! " - Tiếng chửi rủa quen thuộc lại vang lên vào lúc chập choạng tối. Đây cũng là lúc ông trở về từ chỗ làm.

Mới đầu, mọi người xung quanh con hiếu kì ra khuyên bảo nhưng sau đó họ cũng mặc kệ. Chuyện nhà mình còn lo chưa xong, hơi đâu để ý chuyện nhà người ta làm gì.

Vậy đấy, con người thường thiếu kiên nhẫn và hơi hợm. Tôi cũng không cần điều đó.

Thử hỏi đối với một đứa con thương mẹ, những câu nói ấy làm sao có thể làm quen được? Lúc có chuyện xảy ra, tôi lại về phòng mà chui vào chăn giữa cái không khí hầm hập như lò nung của căn nhà, đeo vào tai chiếc tai nghe rè rè, chìm đắm trong tiếng nhạc rè rè. Tôi muốn rời khỏi đó không, có chứ. Nhưng đã tối, khu vực này lại phức tạp nên có muốn ra ngoài dù chỉ 5 phút cũng không được.

Cuộc sống theo tôi thấy là tạm bợ cũng thế dần trôi qua. Thời gian có chờ đợi ai bao giờ!

Hôm nay là một ngày như vậy. Bố tôi về lúc giữa trưa, một điều hiếm hoi. Và tất nhiên điều gì cần đến cũng phải đến.

" Mẹ mày...! ".

Vừa nghe được hai chữ, tôi vội bỏ ra ngoài. Lần đầu tiên như vậy. Đối diện với hành động có phần " hỗn láo " ấy, ba tôi chỉ lem bèm vài câu cho thỏa lòng căm tức rồi lẩn ra ngủ say sưa.

Sau đây nhà dài típ tắp có một khu vườn nhỏ. Tôi không còn có thể nhớ rõ nó như thế nào nhưng trong kí ức của tôi, nơi đó tràn ngập màu xanh và lồng gió. Trời dù nắng đến đâu nơi đó cũng vô cùng mát mẻ.

Tôi dựa lưng vào một gốc cây, khẽ nhắm nhắm theo lời bài hát.

" Mẹ nó, mày muốn chết à? " - Một tiếng gằn giọng vang lên. Theo phản xạ tự nhiên, tôi tháo tai nghe quay đầu về phía sau.

Một cậu bé hay đúng hơn là một cậu bạn chạc tuổi tôi vừa lên tiếng. Ấn tượng đầu tiên chính là cậu đang túm áo một người còn cao lớn hơn cả bản thân, nghiêng răng ken két.

Tất nhiên, vụ ẩu đả nhanh chóng xảy ra.

Tôi cũng chẳng lấy gì làm bận tâm, đeo chiếc tai nghe lên. Ở nơi này, những vụ giang hồ thanh toán nhau xảy ra còn nhiều hơn cả cơm bữa, nói gì đến mấy vụ cón con của bọn trẻ ranh kia.

Và theo kinh nghiệm ít ỏi của tôi, những việc như vậy cứ giả câm giả điếc là tốt nhất.

Cứ như vậy, dù cách nhau chỉ khoảng vài mét nhưng tôi với bọn họ như ở hai thế giới đối lập, họ không thấy tôi, tôi không thấy họ. Vậy là tốt nhất.

"Này! " - Một người bắt ngờ ấn vai tôi. Tháo tai nghe, tôi khó chịu quay lại.

Là cậu bạn kia, có vẻ như đã "giải quyết ân oán giang hồ" xong. Cậu ngồi xuống cạnh tôi.

Ở khoảng cách gần, tôi chợt nhận ra, "nhan sắc" cậu cũng không đến nỗi nào, nếu không nói giảm nói tránh thì gọi là đẹp trai ưa nhìn. Từng đường nét trên gương mặt đều rõ nét, đều trần thực.

Gương mặt này là sự kết hợp của phóng khoáng, bụi bặm, ngang tàng và lại thêm một chút hiếu chiến nữa.

"Ăn đi!" - Để tôi nhìn mình một lúc, cậu ném ra một chiếc kẹo lạc vào tay tôi.

Tất nhiên với hành động kì quặc ấy, tôi chau mày nhìn viên kẹo, chưa kịp tiêu hóa lời nói ấy.

"Mẹ nó, tao bảo mày ăn thì mày ăn đi, nhìn cái gì nữa!" - Cậu không nhịn được, sốt ruột lên tiếng.

"Tôi ăn hay không lại việc của tôi, nếu thích thì cậu có thể đòi lại mà!" - Nhận ra lời nói vô lý ấy, tôi khó chịu trả lời.

"Phụ lại tấm lòng của người khác được coi là thiếu lịch sự!" - Cậu gằn giọng.

"Ép người khác ăn chắc lịch sự!" - Tôi nhếch môi về khinh thường.

"Tao không cần lịch sự!" - Cậu chau mày, lấy lại gói kẹo. Tưởng mình được thoát nhưng không ngờ cậu ta lại bóc viên kẹo đó ra dúi dúi tới miệng tôi.

Tôi chau mày, nghiêng đầu đi.

"Ăn!" - Cậu mất kiên nhẫn quát lên khiến tôi giật mình, ngoan ngoãn mở miệng ra.

Ăn cái kẹo này để "như ăn kẹo" và lại, kẹo lạc cũng là thứ tôi thích.

"Tên?" - Cậu hờ hững hỏi.

Tôi nghe hiểu cậu đang hỏi gì nhưng kẹo còn trong miệng, chỉ ậm ừ ở không mở miệng ra được.

"Tên mày là gì? Câm à?" - Cậu nhòm người quát lên, trừng mắt nhìn tôi.

Ở khoảng cách gần nhau như vậy, tôi chợt nhận ra cậu mang dáng vẻ của một thiếu gia nhà giàu hơn là những đứa trẻ ở đây. Điểm chung duy nhất chính là tính cách cộc cằn đáng ghét này.

Tôi nhìn cậu không chớp mắt. Cậu dịu lại, nhìn thấy miệng tôi còn nhai kẹo nên không hỏi nữa, ngồi lại vị trí của mình.

Ăn xong, tôi uống một ít nước rồi lại tựa lưng vào gốc cây, đeo tai nghe vào.

"Trả lời!" - Cảm thấy tôi đeo tai nghe, cậu liền giật lại tai nghe khiến nó đứt khỏi điện thoại.

Tôi chăm chăm nhìn dây tai nghe rồi lại nhìn cậu ta. Dù sao cũng không thể trách được, dây tai nghe này hỏng cũng không đáng gì vì nó chỉ là đồ rẻ tiền.

Cậu lại có vẻ bối rối, cầm dây tai nghe tàn tạ đó vứt ra phía trước, quay lại chủ đề chính:

"Tên?"

Tôi ra vẻ hờn dỗi, quay mặt đi không nhìn cậu.

Với cái tính cách cộc cằn dễ thấy, cậu tất nhiên không bỏ qua. Cậu đặt tay lên quai hàm, bắt tôi phải quay lại nhìn cậu. Kì lạ là, trái với lời nói không thể lọt tai kia, hành động của cậu khá nhẹ nhàng.

Tôi nhận ra, người cậu có mùi thuốc lá. Chỉ là hăng hắc của thuốc lá kèm theo hương hoa quả, cũng khá dễ chịu.

"An Khánh!" - Cậu lên tiếng trước. "Tao nói rồi, đến lượt mày!"

"Tôi không không ép cậu phải nói ra!" - Tôi nghiêng đầu, rời khỏi tay cậu.

"Mày...!" - Tức muốn nghẹn họng, An Khánh chẳng còn gì để nói. "Thôi được rồi, tao sẽ gọi mày là Đậu Phộng vậy!"

"Tuy cậu!" - Tôi nhún vai, tuy vậy trong đầu lại nhăm đi nhăm lại cái tên ấy, "Đậu Phộng, Đậu Phộng!"

"Đậu Phộng, Đậu Phộng!" - An Khánh cũng lầm nhảm, nhưng là thành tiếng. Cậu có vẻ rất thích cái tên này.

Cậu nhìn đồng hồ rồi đứng dậy: "Tao phải về, mai sẽ qua đây chơi với mày!" - Để lại một lời hứa, cậu quay lưng bỏ đi mất.

Tôi nhìn theo vài giây, chỉ khẽ mỉm cười rồi đứng dậy đi về nhà. Trong lòng không quá bận tâm lời nói hờ hững đó.

Suy nghĩ đó của tôi đã đúng. Lời nói ấy rất hờ hững, hời hợt nhưng ý tứ trong đó lại rất chân thực.

Hôm nay ba tôi lại nói mấy câu nhức đầu đó, tôi bỏ ra khu vườn phía sau. Nhận ra An Khánh đã ngồi đó từ bao giờ.

Nghe thấy tiếng động, cậu quay lại với vẻ mặt vui mừng nhưng nhanh chóng thay thế bằng sự khó chịu: "Tao chờ mày lâu lắm rồi đấy, sao lại ra muộn như vậy?"

Tôi không trả lời, ngồi xuống cạnh cậu.

"Này!" - An Khánh ném về phía tôi một chiếc hộp nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Cùng Lớp

"Cái gì vậy?" - Tôi tò mò cầm lên ngắm nghía, đề phòng không dám mở ra.

"Chịu mở mở rồi à? Vậy mà tưởng mày bị cầm chứ," - Cậu nhếch môi về bốn cột. "Trả cho mày cái tai nghe!"

"Không cần!" - Tôi nhàn nhạt trả lời, để vào tay cậu. Dù sao xét về giá cả, gộp 10 cái tai nghe của tôi cũng không thể bằng cái này.

"Mày không lấy tao vứt đi!" - Thấy vẻ mặt cương quyết của tôi, cậu giơ cao chiếc tai nghe lên, lấy đà chuẩn bị ném đi.

"Ấy đừng!" - Tôi giật mình nhồm đậy, rướn người với lấy chiếc tai nghe trên tay cậu. Dù sao nó rất đắt, nó là của cậu tôi cũng thấy tiếc của thay.

"Tưởng mày không nhận!" - An Khánh đắc thắng lên tiếng.

"Ai nói là tôi nhận?" - Tôi trừng mắt. "Dù sao cậu cũng đã mua, tốt hơn hết là để lại mà dùng".

"Đồ của tao không cần mày lo đâu!" - Cậu hừ nhẹ, đưa tay định lấy lại chiếc tai nghe trên tay tôi.

"Thế để tôi dùng vậy!" - Sợ An Khánh vứt đi thật, tôi liền giấu nhem sau lưng.

"Mày như vậy ngay từ đầu đi cho nhanh!" - Cậu cười cười hài lòng. "À còn nữa!" - An Khánh vứt cho tôi một gói kẹo.

Lại là kẹo lạc! Nhưng mà tôi thích. Có trời mới hiểu tôi thích kẹo lạc thế nào.

"Mang cho tôi làm gì?" - Dù muốn ăn nhưng tôi kiềm chế hỏi lại.

"Cho mày ăn! Chả nhẽ mang cho mày để tao ăn?" - Cậu thô lỗ trả lời. "Còn không ăn đi, muốn tao đích thân bóc luôn cho à?"

Tôi cười nhẹ, bóc vỏ ra. Kẹo rất ngọt, bù bùi của đậu phộng.

"Tên là Đậu Phộng có khác, ăn đồng loại là cười ngay được!" - An Khánh bật cười nhưng vẫn không quên nói mấy câu xỏ xiên.

~~~~~

Đầu tháng 8, thời tiết chẳng chịu thương người, đặc biệt là học sinh chúng tôi. Ông trời vẫn tiếp tục ban phát cái nóng hầm hập khó chịu. Tôi bước vào năm học bằng một ngày như vậy.

Mới đi được vài bước, trán tôi đã lấm tấm mồ hôi. Cứ cái đầu này, lúc đến trường mọi người sẽ tưởng tôi mới tắm xong mất.

Lại được thêm cái balô trên lưng, giống như tôi được huấn luyện trong quân đội vậy, không khác gì "đi bộ việt dã".

" Nhìn mày khổ sở quá! " - Bất chợt một giọng nói ngang ngược quen thuộc vang lên.

An Khánh lù lù xuất hiện bên cạnh tôi. Bây giờ mới để ý, cậu chẳng cao hơn tôi là bao, chênh nhau chỉ vài phân.

Cậu ném cho tôi một tập giấy ướt và một chai nước lạnh.

Coi như là của trời cho, tôi nghiêng nhiên cầm lấy. Dù sao nó cũng được coi là cứu tinh.

Tôi vừa nhận lấy, An Khánh liền hung hãn kéo lấy balô của tôi, khoác lên vai.

Giật mình nhìn cậu, tôi lại ngạc nhiên hơn trên vai cậu có những hai chiếc ba lô.

" Chúng ta học cùng trường! " - An Khánh hờ hững giải thích.

" Hoá ra chúng ta bằng tuổi! " - Tôi cười cười vui vẻ.

Đến trường, điều kì diệu nữa chính là chúng tôi lại ở cùng một lớp. Cậu là học sinh chuyển trường.

An Khánh ngồi cạnh tôi. Tất nhiên điều này không phải là ngẫu nhiên, là do cậu mặt dày xin xỏ cô giáo, tới mức cô nhìn chúng tôi bằng ánh mắt: " Hai đứa này có gian tình ".

Cậu lười học. Tôi nhớ là vậy. Cậu nói rằng, có học cũng chẳng giúp ích cho việc của cậu sau này.

Mãi sau này tôi mới phát hiện, cậu hơn tôi 1 tuổi, bị lưu ban một năm. Cuối cùng lại trở về đây học.

Hết giờ học, tôi uể oải thu dọn sách vở rồi đứng dậy: " Thầy Toán giao nhiều bài quá! ".

An Khánh không nói gì, đứng dậy theo tôi đi về.

Cũng không thể bỏ qua. Đi cùng cậu tôi gặp không ít phiền toái.

An Khánh sở hữu vẻ ngoài của một badboy chính hiệu, vì vậy lưu luyến không ít nữ sinh trong trường.

Đi đến đâu mọi ánh mắt đổ dồn về phía chúng tôi đến đó.

Chỉ có tôi là khó chịu với điều đó, còn An Khánh chắc chắn đã quen với ánh mắt ngưỡng mộ đó rồi, coi ngơ không có chuyện gì xảy ra.

Đi được một quãng dài, tôi chợt phát hiện cậu không có ở phía sau. Nhưng chẳng sao cả. Tôi thích ở một mình hơn.

" Đâu Phong! Mày đứng lại cho tao! " - Một tiếng hét thất thanh vang lên.

An Khánh từ đâu vụt chạy đến cạnh tôi, gương mặt vẻ rất khổ sở. Tôi còn chưa kịp lên tiếng, cậu đã chửi rủa:

" Mẹ nó, cái lũ phiền toái! Bám tao mết đứt cả hơi! ".

" Đáng đời! " - Tôi bấu môi lắm nhấm

" Sao lại đáng đời, tao là nạn nhân đấy nhé! " - An Khánh oan ức phân bua.

" Kệ cậu! " - Tôi nhún vai, rẽ vào khu ổ chuột. Đi cùng cậu, đoạn đường từ trường đến nhà có vẻ ngắn đi thì phải! Nhưng dù vậy, trong kí ức của tôi nó vẫn là thứ khó phai mờ... là không muốn quên.

Tôi không biết, mỗi khi tôi rẽ vào con ngõ nhỏ ấy, cậu vẫn đứng lại và nhìn theo tôi. Cậu ấy cười, nụ cười nhẹ nhàng trầm ấm như ánh nắng mùa xuân...

" Mày cút đi, cút hết đi. Đứng ở đây nữa! ".

Ba tôi lại chửi. Không sao, đó cũng là cách để ông giải tỏa nỗi lòng của mình. Tôi chẳng mấy để tâm, bỏ ra ngoài. Cũng vừa đúng lúc gặp An Khánh ở bên ngoài. Sau này tôi mới biết, đó không chỉ đơn giản là trùng hợp.

Đối diện với gương mặt nặng nề của tôi, cậu chỉ mỉm cười đưa tay lên vẫy vẫy.

" Đi chơi, tao đưa mày đi! " - Cậu khoác vai tôi, giọng điệu như ra lệnh.

" Không có tâm trạng! " - Tôi gỡ tay cậu ra, hờ hững trả lời.

" Thì không có tâm trạng nên mới phải đi! " - An Khánh cau mày. " Tóm lại mày vẫn phải đi! ".

" Đi đâu? " - Với bản tính ngang ngược cổ chấp đó, tôi biết mình không thoát được nên đành phải chiều theo cậu ta.

"Đi mua váy nhé, tao tặng mày!" - Cậu nhìn áo phong quần bò của tôi, ra chiều ngẫm nghĩ. "Nhìn váy như đàn ông ý, đi bên cạnh làm xấu mặt tao!"

"Váy thôi đừng đi cạnh tôi nữa, cậu đi mà ở cùng mấy cô bạn gái xinh đẹp của cậu đi!" - Tôi bĩu môi.

Nhắc đến bạn gái, tôi thường tự hỏi cậu sinh vào ngày nào tháng nào và khoảnh khắc nào, người đỡ đẻ là ai mà cậu có bản tính đào hoa vô cùng đặc biệt.

Từ lúc về trường, cậu có không ít bóng hồng vây quanh, toàn là mỹ nữ của trường. Ấy vậy mà con người ấy không muốn tự mình gánh chịu phiền toái mà còn lôi tôi vào. Chúng tôi như hình với bóng, đúng hơn là cậu ta bám tôi dai như đĩa vậy.

Từ đó nảy sinh ra tin đồn tôi với cậu ta là một cặp. Tôi nghiễm nhiên trở thành cái gai trong mắt lũ con gái.

"Mày muốn làm huynh đệ tốt của tao à?" - An Khánh huých tay tôi giễu cợt.

"Không muốn! Nếu muốn chúng ta có thể làm tỷ muội tốt!" - Tôi bật cười nói lại.

"Mày thấy có ai nam tính ngời ngời như tao không?" - Cậu nhếch môi tự luyến.

"Cậu im đi! Bọn con gái đúng là mù hết cả mới thích cậu!" - Tôi hừ nhẹ khinh thường.

"Vây... sao mày mãi chưa mù nhỉ?" - An Khánh bắt chợt cười gian tà, ghé sát lại gần tôi.

"Cậu dám trù ẻo tôi?" - Tôi vội nhảy dựng lên, giờ chân muốn đá cho cậu ta một phát nhưng sau đó, liền nhận ra có điều gì không đúng lắm ở đây. Tôi ngẩn ra mất vài giây. "Không thể! Coi cậu là tỷ tỷ còn được, chứ thích cậu thì...!"

"Mày nghĩ tao nói thật à?" - Cậu bật cười cóc đầu tôi "Mày như con đàn ông ý, làm sao tao để mắt được! Mày còn lâu mới sánh bằng Minh Châu của tao!"

"Minh Châu?" - Tôi rướn mày: "Là cái đứa ườn a ườn ọ, giọng của nó để dưới nắng chắc chắn sẽ chảy thành nước đúng không?"

"Mày chả được cái tích sự gì!" - Cậu cóc đầu tôi thêm lần nữa "Nó là hoa khôi của trường đấy, chứ đâu có xấu xí như mày!"

"Còn hơn cái loại nó. Nó suốt ngày bám theo mày, ông ọ mấy câu anh thật đẹp trai, em yêu anh chân thành! Cậu không thấy chán à?" - Bị nói cho lộn ruột, tôi không ngại mà nói lại.

"Chán hay không không đến lượt mày phán đoán!" - Cậu lườm lườm tôi.

~~~~~

Giờ ra chơi, An Khánh vì gái quên bạn, trong phút chốc đã không thấy đâu nên tôi đành xuống căng tin một mình.

Vì sáng sớm muộn học nên tôi chưa có gì bỏ vào miệng nên bụng đói cồn cào, muốn chen chân mua vài thứ gì đó. Nhưng khổ nỗi căng tin rất náo loạn, việc chen lấn hết sức khổ sở.

"Á!" - Bất chợt một cảm giác bông rất lan truyền ở chân khiến tôi không chịu được mà kêu lên. Một nam sinh đi qua, sơ ý làm đổ cốc mỹ mới mua lên chân tôi.

"Mày đi đứng kiểu gì thế?" - Cậu ta không những không xin lỗi mà còn trừng mắt quát mắng rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tôi khò sờ nhìn chân mình. Một bên ống quần ướt đầm nước mị. Nếu cứ đợi nó khô, vào lớp mùi thức ăn nhất định sẽ khiến cô giáo khó chịu, tôi thật không dám tưởng tượng ra khung cảnh đó.

Đi về chỗ tủ đồ của mình, tôi lục ra hi vọng sẽ tìm được chiếc quần thể dục trong đó. Sau khi lục tung hết cả lên, tôi chợt nhớ ra, chiếc quần đấy tôi vừa mới đem về nhà hôm qua, hôm nay quên mất không đem đi.

Tôi thờ dãi, chợt phát hiện một cái bọc nhỏ ở góc tủ. Lôi ra, tôi phát hiện đó là váy đồng phục. Trường tôi có cả quần và váy đồng phục nhưng với tôi, chiếc váy đó quá ngắn, di chuyển rất bất tiện. Điều đó khiến tôi trở nên khác biệt với nữ sinh toàn trường.

Nhưng tình thế bất đắc dĩ, tôi đành phải mặc vào. Chân tôi khá dài và thẳng nên mặc váy rất hợp, ít ra điều đó cũng an ủi tôi phần nào.

Hết giờ ra chơi, tôi vội vã về lớp. An Khánh đã ngồi ở đó. Cậu ta tròn mắt nhìn tôi như sinh vật lạ: "Hôm nay mày ăn phải cái gì à, đột nhiên mặc váy?"

"Bị nước mỹ đổ lên chân!" - Tôi hơi hốt trả lời, cẩn thận lấy sách vở ra.

"Mày ra căng tin làm gì?" - Cậu chau mày. Mọi khi tôi thường ở lại lớp hơn là ra nơi ồn ào đó, cậu tò mò cũng không lạ.

"Đói, muốn mua đồ ăn!" - Tôi chợt phát hiện ra mình chưa ăn gì, bụng sôi lên sùng sục.

"Mày chưa ăn gì đúng không?" - An Khánh chép miệng "Mày làm sao mà chen chân vào đó được! "

"Thưa cô! " - Bất chợt cậu giơ tay lên, khiến cô giáo dừng việc giảng bài lại: "Em đau đầu, cô cho em xuống phòng y tế uống thuốc.

Xin phép xong, An Khánh liền đi ra ngoài, dáng vẻ rất mệt mỏi.

"Cậu ta sao vậy nhỉ? Tự nhiên kêu đau đầu?" - Tôi trầm nghĩ, sau đó tiếp tục nghe giảng.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bảo Vệ

Chỉ năm phút sau, cậu đã mò về lớp. Hón thế nữa trên tay cậu còn có cả một bọc đồ ăn.

"Thưa cô, cô y tế bảo em phải ăn sau khi uống thuốc! "

Cô giáo cảm thấy kì lạ nhưng cũng chẳng nói gì thêm, tiếp tục giảng bài. An Khánh hớn hờ đi về chỗ, đẩy túi đồ ăn về phía tôi: "Mày đói đúng không? Ăn đi! "

"Mày lại bày trò à?" - Tôi ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy vui vui.

"Không bày trò để mày ngất ra đấy à? Đã bị huyết áp thấp còn lười ăn sáng?" - Cậu lườm nguyệt trách cứ.

Tôi ngây người nhìn cậu. Cậu bạn này không khô khan như tôi tưởng.

Lúc đó, tôi nhận ra lý do vì sao mỗi lần gặp cậu lại mang kẹo lạc cho tôi.

"Ăn đi, nhìn tao làm gì?" - An Khánh khẽ gất lên, xé toạc vỏ bánh, ấn vào tay tôi.

Tôi cười, miếng bánh hôm ấy quả thực rất ngọt!

Nghỉ giải lao, tôi đi lấy nước uống. Ăn nhiều bánh ngọt khiến cổ tôi khô lại vô cùng khó chịu.

"Chân nhìn đẹp nhỉ!" - Một giọng nói bốn cột vang lên bên tai. Tôi giật mình, là tên đã làm đổ cốc mỳ lên chân tôi.

Hắn mò sang lớp tôi, ra vẻ đàn anh trêu ghẹo mấy nữ sinh và tôi là một trong số đó.

Tôi lùi lại, lườm lườm nhìn hắn. Vô tình va phải một người khiến tôi choáng váng. Người tôi va phải là An Khánh. Thấy xôn xao, cậu ra xem thử, không ngờ lại thấy cảnh này.

Đờ tôi qua một bên, An Khánh nhìn hắn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm: "Là nó trêu mày đúng không?" - Cậu cất giọng lạnh lùng nhưng không rời mắt khỏi hắn.

Hai nam sinh đối mặt nhau, mắt瞪瞪 sát khí khiến tôi cảm thấy rùng mình, sợ hãi gật gẩy đầu. Đám học sinh xung quanh bu lại, hóng cảnh vô cùng đặc sắc này.

"Sao? Mày muốn ra về anh hùng cứu mỹ nhân?" - Hắn nhếch môi khinh khinh.

"Hai cậu đang làm cái trò gì vậy?" - Cô giáo bất ngờ xuất hiện, trừng mắt nhìn hai người.

Chỉ một lời nói ấy, không ai bảo ai tản ra, ai về lớp người ấy. An Khánh có vẻ không phục nhưng cũng không muốn gây rắc rối đành phải về chỗ.

"Cậu điên à? Gây sự với nó làm gì?" - Tôi lo lắng ngồi xuống bên cạnh.

Cậu không trả lời, lặng thinh cởi chiếc áo khoác ra: "Đứng dậy! "

"Đứng dậy làm gì?" - Tôi ngơ người hỏi lại.

"Mày bị thiếu năng à? Tao bảo mày đứng thì đứng nhanh đi!" - An Khánh gất lên.

Tôi vội vã đứng dậy. Cậu vòng tay, buộc chiếc áo ngang hông cho tôi. Áo cậu khá dài, khi buộc vào đã che đến ngang đầu gối của tôi.

"Lần sau tao cấm mày mặc váy!" - Cậu gằn giọng, ấn tôi ngồi xuống: "Con gái con đũa, mặc váy ngắn cùn cùn chà ra cái thể thống gì!"

Tôi ức đến á khẩu mà chẳng dám nói lại: "Rõ ràng là cậu bắt tôi phải nữ tính, bây giờ lại nói như vậy. Với cả tôi là vì bất đắc dĩ mà!"

Hết giờ học, chúng tôi cùng nhau trở về. Tâm trạng cậu đã khá hơn đôi chút. Tuy vậy lúc đi về, cậu liên tục để ý về phía sau.

"Cái gì vậy?" - Tôi tò mò, định quay lại nhìn nhưng cậu nhanh chóng gắt lên: "Đừng quay lại!" khiến tôi ngoan ngoãn nhìn về phía trước.

"Mày vào hàng tạp hóa kia, mua cho tao gói thuốc lá này! Tao ở ngoài chờ!" - Cậu chìa ra một chiếc hộp nhỏ.

"Mày đừng hút thuốc! Không tốt cho sức khỏe!"

"Tao bảo thì mày nghe đi, còn lảm lì!" - Cậu gắt lên, dúi vào tay tôi.

Tôi cảm thấy, dù bán khoán nhưng vẫn đi một mạch đến cửa hàng kia. Đó là một cửa hàng tự động nhỏ.

Tôi đi đến tủ thuốc lá. Nhìn vào chiếc hộp trên tay, là thuốc lá có hương táo, thảo nào người cậu có mùi này. Xem một lượt chiếc tủ, tôi nhận ra không có thuốc lá nào giống như vậy.

Lượn một vòng trong cửa hàng mất hơn 20 phút, vẫn chẳng tìm thấy loại thuốc lá này. Tôi mất kiên nhẫn chăm chú nhìn hộp thuốc lá cậu đưa: "Cái này là hàng nhập khẩu, cửa hàng bé xù này chắc chắn sẽ không bán!"

Tôi cau mày, linh cảm đột nhiên rất tệ: "Chết rồi!". Tôi không suy nghĩ thêm gì nữa, chạy một mạch ra ngoài về phía An Khánh.

Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng vô cùng hãi hùng khiến tôi tưởng như ngất đi, hai nam sinh nằm quằn quại dưới đất, cả cơ thể nhuốm một màu máu tươi. Còn An Khánh thở hồng hộc, bàn tay buông thõng xuống, làm rơi cây gậy sắt trên tay. Tiếng sắt chạm vào mặt đường vang lên âm thanh lạnh lẽo đáng sợ.

Cậu bị thương, trên trán ướt đầm máu tươi đỏ ối. Cậu nhìn tôi, cười đắc thắng rồi cơ thể dần chao đảo.

"Này!" - Tôi hét hoảng đỡ lấy cậu.

"Tao chỉ bị xây xước chứ chưa chết, mày không cần cuống lên như thế!" - Cậu nhàn nhạt lên tiếng: "Chúng ta đi thôi!"

"Nhưng còn bọn họ?" - Tôi níu cậu lại, sợ hãi nhìn xuống đất.

"Kệ chúng nó, mày không phải lo!" - An Khánh xua tay: "Đi băng bó vết thương cho tao!"

Chúng tôi ngồi lại một chiếc ghế đá, sau khi băng bó vết thương xong tôi không nhịn được mà lên tiếng: "Sao lại có chuyện đó?"

"Mày không cần biết đâu!" - Cậu lắc đầu xua tay.

"Nói đi!" - Tôi gằn giọng, lần đầu tiên nói cảm thấy tức giận với cậu như vậy, chỉ muốn lao tới mà bóp chết cậu cho hả dạ, ai bảo cậu lại làm tôi lo lắng đến vậy.

An Khánh sững lại nhìn tôi vài giây rồi miễn cưỡng mở miệng: "Chúng nó đánh lén, tao chỉ tự vệ thôi!"

"Cậu tự vệ kiểu gì mà chúng nó máu me toe toét như thế, còn cậu xây xước mỗi một chút vậy?" - Cậu kể quá mập mờ khiến tôi càng thêm bức dọc.

"Mày thấy tao bị như vậy còn chưa đủ à?" - An Khánh oan ức ngắt lời: "Tao dùng gậy sắt, chúng nó tay không mà lao vào!"

"Cậu điên à, dùng gậy sắt khác nào muốn giết chúng nó?" - Tôi sùng sốt đến tròn mắt.

"Tao ghét nhất bọn đánh lén, với cả nó dám trêu mày, tao cũng đang tính dịp trả thù!" - An Khánh hậm hực trả lời.

"Là nó à?" - Tôi thốt lên: "Bố nó là cán bộ nhà nước cấp cao đấy!"

"Thì sao?" - Cậu nhếch môi "Dù nó có là con trai Hoàng đế mà trêu mày tao cũng cho nó ăn đòn!"

"Cậu...!" - Tôi không nói nổi lời nào, đau xót vén tóc cậu lên: "Còn đau không?"

"Tưởng mày lo cho bọn kia cơ mà?" - An Khánh ra vẻ hờn dỗi: "Tao biết mày quan tâm tao mà, đúng là bạn tốt của tao!" - Rồi cậu cười hài lòng, xoa đầu tôi.

"Bạn cái con khỉ gì?" - Tôi hất tay cậu ra, đứng dậy đi về phía trước. Không biết vì lý do gì mà nghe chữ "bạn tốt" từ cậu, tôi lại cảm thấy cô cùng khó

chịu

Thời gian sau đó, tôi có hỏi cậu ấy về những nam sinh kia. Tôi chỉ sợ, vì tôi mà cậu bị liên lụy. Nhưng cậu chỉ trả lời hời hợt: " Không sao, mày đừng bận tâm làm gì! ".

Tôi có mập mờ đoán về gia thế của cậu. Nhiều giả thiết được đặt ra, nhưng tất cả chỉ là giả thiết. Thời gian ôn thi vào 10 căng thẳng khiến tôi dần băng đi nổi bần khoản đó.

Lên cấp 3, bỏ tôi đi làm ăn xa, tôi ở lại thành phố này một mình. Cảm giác giống như cả thế giới bỏ lại mình vậy. Dù ông hay chú, nhưng ít ra vẫn quan tâm tôi nhưng bây giờ...

Nhìn bóng dáng cao gầy của ông mất hút cùng chiếc xe khách cũ kỹ, tôi thất thần. Không khóc, không buồn, chỉ là tôi cảm thấy cô đơn, lạc lõng.

Nhưng cảm giác ấy nhanh chóng được gác lại, tôi bắt đầu trở lại nhịp sống bình thường của mình. Tôi chuyển đến một khu trọ khác an toàn hơn khu ổ chuột ấy, mở ra một cuộc sống khác. Và tất nhiên, cuộc sống ấy vẫn có cậu.

Chúng tôi thi vào một trường cấp 3 cỡ trung, tiếp tục những tháng ngày cùng nhau đi học, cùng nhau trở về vô cùng vui vẻ.

Cậu vào lớp tôi, một lớp chuyên văn dù cậu dốt đặc về khoản này với một lý do: " Không có tao, ai sẽ bảo vệ mày? ".

Vậy cũng tốt. Đó là điều tôi mong chờ nhất sau kì nghỉ hè dài đằng đẵng.

Nhưng điều khiến tôi khó chịu nhất chính là cô mỹ nhân trường cấp 2 - Minh Châu vào cùng lớp với tôi.

" Nó vào lớp này cậu vui lắm chứ gì? " - Tôi bĩu môi giễu cợt.

" Không hẳn! " - Cậu nhếch môi: " Không có nó cũng chẳng sao, lớp này đầy gái xinh! ".

" Lại nữa? Cậu định tán thêm đứa nào à? " - Tôi đập bàn, suýt thì hét lên.

" Tao phải hạ mình đi cưa chúng nó

à? " - An Khánh ngang ngược vút lên bàn một đồng thư.

Tôi trở mặt. Cả một góc bàn phủ đầy những bức thư màu đỏ đỏ hồng hồng, liếc qua cũng biết là thư tình.

" Cái này gọi là sức hút! " - Cậu đắc ý nháy mắt khiến mấy cô gái bàn trên hét lên sung sướng.

" Cậu chỉ được cái mã, bên trong thôi rửa không ra gì! " - Tôi khinh bỉ nhìn cậu.

" Cái mã này muốn có được cũng là tài năng! Chắc chắn do kiếp trước tao tu được thành chính quả, lay động Diêm vương nên ông ta mới ban xuống khuôn mặt này! " - An Khánh ngồi vắt chân, thao thao bất tuyệt say sưa kể.

" Trí tưởng tượng phong phú! " - Tôi giễu cợt, chợt nhận ra Minh Châu đang đi về phía chúng tôi: " Người yêu cậu đến kìa! ".

" An Khánh, chúng ta đi chơi thôi! Ở đây chán chết! " - Minh Châu nín tay cậu, giờ cái giọng ẻo lả.

An Khánh đứng dậy, chuẩn bị đi cùng cô ta.

Thấy bọn họ như vậy, đột nhiên trong lòng tôi vô cùng khó chịu, tuy vậy vẫn phải tỏ ra bình thản: " Sắp vào học rồi! ".

Quả nhiên như tôi dự đoán, An Khánh dừng lại, ngồi về chỗ cạnh tôi.

" Sao lại không đi nữa? " - Minh Châu ầm ừ kéo tay cậu.

" Không nghe thấy sao? Sắp vào học rồi! " - Cậu nhăn mặt, gằn giọng.

" Nhưng...! ".

" Cút! " - Đang định nói thêm gì đó, cô ta liền bị cậu chặn họng, miễn cưỡng về chỗ, không quên lườm tôi một cái muốn cháy trường.

" Cậu không thấy cô ta lẳng lơ quá à? Nó cặp với bao nhiêu người rồi! " - Tôi quay ra hỏi tội cậu.

" Mày muốn tao yêu lũ đầu to mắt cận kia à? " - Cậu hất hàm nhìn về mấy cô nữ sinh phía trên: " Xinh thì xinh, nhưng chúng nó ngoan hiền quá, yêu thì làm ăn được gì? ".

" Làm ăn? " - Tôi chau mày nhắm lại, sau đó hiểu ra liền đá vào chân cậu một cái thật mạnh: " Đầu óc đen tối! ".

" Yêu mà không làm thì yêu làm gì? " - Cậu nhăn mặt ôm chân, cố chấp cãi lại.

" Đê tiện, bĩ ổi, cậu cút đi! " - Tôi bực tức dùng chân đẩy cậu ra.

Từ khi vào trường này, cũng giống như cấp 2 danh tiếng của tôi nổi lây theo cậu. Có cô nữ sinh nào muốn tỏ tình, tìm cách cưa cậu đều phải thông qua tôi. Con gái thường hiểu nhau hơn - đó là lý do củ chuối chấm muối của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ở Bên

Sáng hôm nay là một ngày như vậy. An Khánh mất tích với Minh Châu, vốn định ngả lưng chợp mắt một xíu thì một cô nữ sinh đến nhờ vả, trong suy nghĩ của tôi đó chính là làm phiền.

" Cậu...! " - Cô ta è dè lên tiếng. Giương mặt cũng thuộc dạng ưa nhìn nhưng dù sao đối với mấy kiểu con gái này tôi không có thiện cảm lắm.

" Sao? " - Tôi khó chịu ngắt lời.

" Cậu có thể giúp tôi... giúp tôi nói tốt với An Khánh vài câu được không? " - Cô nữ sinh cúi gầm mặt xuống, hai má đỏ ửng lên.

" Tại sao tôi phải làm thế? " - Tôi ngáo dãi một cái, uê oải trả lời.

" Đậu Phộng, cậu là bạn thân của An Khánh, cậu nói ra chắc chắn cậu ấy sẽ nghe...! ".

" Mà đang làm cái gì đấy? " - Cô ta còn chưa nói xong, An Khánh bất thành linh xuất hiện, không thoái mái ngồi xuống cạnh tôi.

" Tôi chỉ nhờ Đậu Phộng vài việc thôi! " - Nhìn thấy cậu, cô nữ sinh như nhìn thấy thần tượng, hai mắt lấp lánh như sao đêm vô cùng thu hút.

" Mà gọi nó là Đậu Phộng à? " - Cậu đưa con mắt sắc lạnh rợn người nhìn cô ta. Tôi thoáng giật mình, An Khánh mà tôi biết vốn không có bộ mặt đáng sợ đó.

" Tại vì cậu hay gọi như vậy... " - Cô nữ sinh sợ hãi, lắp bắp giải thích.

" Tao gọi không có nghĩa là mày được gọi! Cút về lớp, đừng để tao thấy mặt mày nữa! " - Cậu bắt chợt gầm lên, khiến cô ta hoảng sợ co cẳng chạy về lớp.

" Cậu ăn phải bả à? Tự nhiên nổi điên lên làm gì? " - Tôi huych tay cậu, nửa đùa nửa thật hỏi.

" Kệ tao! Lần sau mày đừng gặp mấy đứa phiền phức đấy! " - Cậu hất tay, chau mày ngồi xuống.

" Chúng nó đến tìm tôi, cậu bực làm gì? " - Tôi nhún vai thản nhiên trả lời.

" Nó đến nhờ mày cưa tao mà mày không có cảm xúc gì à? " - An Khánh im lặng một hồi rồi lên tiếng.

" Không... không có! Cảm xúc gì là cảm xúc gì? " - Tôi hơi chột dạ, lắp bắp hỏi lại.

" Ngủ gật! " - Nghe tôi nói xong, cậu liền hậm hực đứng dậy đi ra ngoài.

" Này, sắp vào học rồi đấy! " - Tôi giật mình gọi với theo nhưng cậu không quay lại, cứ thế bước xa dần.

Sau ngày hôm đấy, An Khánh giận tôi. Nhìn bề ngoài nam tính là thế nhưng không ai ngờ, cậu ta có thể giận dai tới vậy. Giận tới nỗi mấy hôm liền không đến lớp, là cậu không muốn nhìn thấy tôi chẳng?

Đến lúc này, tôi mới ngó ra. Mọi thứ về cậu tôi chả biết gì ngoài cái tên và tính cách ngang tang ra thì tôi mù tịt. Nhà cậu ở đâu tôi không rõ, đến số điện thoại còn chẳng trao đổi. Tôi nhận ra, từ trước tới giờ chúng tôi muốn nói gì đều gặp mặt, hay đúng hơn đều là cậu đến tìm tôi trước.

Có lẽ tôi đã quen với việc cậu lẩn trốn bên cạnh. Điều đó đã sớm nằm gọn trong tiềm thức của tôi, khó mà dứt ra được. Chính vì vậy, thiếu đi cậu... tôi bỗng cảm thấy trống trải.

Cậu như bốc hơi khỏi cuộc đời tôi vậy! Khiến tôi bồn chồn đứng ngồi không yên suốt mấy ngày, ăn không ngon ngủ không yên. Đến nỗi mấy cô nữ sinh

còn hỏi tôi giảm cân bằng cách nào mà trong vài ngày đã gầy rộc đi như vậy.

Tôi quyết định, tan học sẽ tìm đến khu ô chuột kia tìm, hi vọng cậu sẽ ở đó.

Tôi tin rằng giữa tôi và cậu có thần giao cách cảm. Chắc chắn là vậy! Tôi mới chớm có ý định như vậy, cậu đã tìm đến tôi trước.

Lúc ấy, cậu mặc chiếc áo phông màu trắng. Dáng người cao dong dỏng tựa vào thân cây phượng, đôi mắt tĩnh lặng nhìn liên tục về phía cổng trường như chờ đợi.

Đối với tôi, cảm giác thật lạ. Con đường trải đầy lá vàng mà tôi yêu thích, những bông hoa phượng đỏ rực còn sót lại,... tất cả đều mờ dần, chỉ còn cậu vẫn còn ám ảnh trong tâm trí tôi.

Thấy tôi, cậu giơ tay nhiên miệng cười, tiến lại phía tôi: "Mẹ mày, tan học từ bao giờ rồi mà ra muộn thế! Bắt tao phải chờ! "

"Tôi... hôm nay tôi trực nhật! " - Tôi cười lấp liếm.

"Mày bị chúng nó bắt nạt à? Hôm nay đâu phải ngày mày trực nhật! Là đứa nào, để tao xử chúng nó! " - Sắc mặt Bảo Khánh trở nên khó coi, xắn tay áo lên.

"Cậu lại nghĩ vớ vẩn! Ở trường này còn có ai là không biết tôi là bạn thân cậu, ai dám bắt nạt! " - Biết mình lỡ lời, tôi cười xuề xòa, nhón chân khoác tay lên vai cậu.

Ồ, cậu cao lên nhiều. Mới lần đầu gặp hai đứa còn cao xấp xỉ nhau, bây giờ cậu đã cao hơn tôi nửa cái đầu.

"Bạn thân vẫn chưa đủ uy lực! " - Cậu ra chiều ngẩn ngơ. "Nếu tao và mày đẩy tới một mối quan hệ khác, chắc chắn chúng nó sẽ tôn mày thành hoàng hậu cho xem! ".

"Đẩy tới quan hệ gì? " - Tôi ngơ người hỏi lại, câu nói của cậu cứ lùng bùng trong đầu, tôi chẳng thể hiểu được mấy thứ phức tạp đó.

"Thì, quan hệ...! " - Cậu háng giọng, vuốt sống mũi ngập ngừng.

"Ooc...! " - Bất chợt từ bụng tôi vang lên một tiếng động.

Cậu ngừng nói, trân trối nhìn tôi không chớp mắt. Tôi cúi đầu nghiêng răng: "Trời ạ, còn đâu thể diện của mình chứ! ".

"Mày đói à? " - Sau vài giây cậu liền bật cười.

Tôi gật gật đầu, ôm lấy bụng mình.

"Sáng nay mày lại quên ăn sáng? " - An Khánh lên giọng như đang hỏi tội tôi.

"Tôi...! " - Tôi lên tiếng định giải thích nhưng nếu để cậu biết tôi nhịn đói đến trường để ăn sáng cùng cậu chắc tôi sẽ không sống nổi mất. Thậm trí trong balo của tôi vẫn còn 2 gói bánh.

"Đi, tao đưa mày đi ăn! " - Cậu thờ dãi, kéo tôi đi.

Chúng tôi đến một cửa hàng bán thịt nướng nổi tiếng. Chẳng mấy chốc mà đồ ăn được đem ra. Tôi ăn như một người từ nạn đói trở về.

Cậu nướng được ít thịt nào tôi đều ăn hết đến đó. Thán đói thôi miên khiến tôi quên đi cả hình tượng bản thân.

Bảo Khánh nhìn bộ dạng của tôi, chỉ khẽ làm bầm cằm gì đó mà tôi không nghe rõ lắm, dường như đó là: "Sau này mày gả cho ai được chứ! ".

Sau khi ăn xong, cậu theo tôi về đến tận nhà, bỏ mặc bao nhiêu công sức đuổi khéo của tôi.

"Tao khao mày cả 1 bữa thịnh soạn như vậy, mày đến một cốc nước mà không mời tao được à? " - Cậu phụng phịu như trẻ con, bám chặt lấy cửa nhà tôi không buông.

"Nhà cậu thiếu nước sao? Nhất quyết vào nhà tôi làm gì? " - Tôi kiên quyết trừng mắt nhìn cậu.

"Thôi mày im đi, đồ vô ơn! " - Thiếu kiên nhẫn vẫn là cậu. An Khánh hất tay tôi ra, đi thẳng vào trong nhà.

Cậu ngang nhiên lục tủ lạnh như nhà của mình, còn cau mày không hài lòng: "Sao tủ lạnh nhà mày trống không thế này? Có tủ lạnh cũng như không! ".

"Tủ lạnh nhà tôi, cậu quản làm gì? " - Tôi đứng đưng ngồi xuống ghế.

"Khách đến nhà mà cốc nước mày cũng không mời được! " - An Khánh hậm hực đi rót một ít nước.

"Cậu tự lấy rồi còn gì, với cả cậu xem cậu có giống như khách nhà tôi không? Chỉ thiếu mỗi bước chuyển hân sang đây ở thôi! " - Tôi bừa môi trên choker.

" Hay là thế nhỏ? " - Nghe đến đây khuôn mặt cậu giãn ra, khoe môi nhếch lên nụ cười gian tà.

" Thế cái gì mà thế? Cậu đừng có mà vớ vẩn! " - Tôi bỗng nhảy dựng lên, đẩy đẩy cậu ra ngoài: " Đi, đi ra ngoài đi, muộn rồi đấy! Về nhà mà ăn cơm! ".

" Ồ...! " - Cậu còn đang ngơ ngác, tôi đã khóa chặt cửa.

Tôi vừa thở phào nhẹ nhõm liền nhận ra cậu đã rào bước đi, còn không chịu quay đầu lại nữa: " Đáng ghét, nói đi là đi luôn! ". Tôi nhìn theo bóng cậu, lăm bằm vài câu.

Tôi lại thấy trống trải, hụt hẫng. Giống như cái ngày mẹ rời xa tôi, một thời gian sau bố cũng biệt tích. Hôm nay lại đến lượt cậu.

Dù đã trải qua vài lần nhưng tôi vẫn không thể quen được cái cảm giác này, vô cùng có chịu. Cổ họng tôi nghẹn ứ, nước mắt tuôn ra như một con suối nhỏ. Lâu rồi tôi không khóc, nhưng có lẽ lần khóc này như một sự bộc phát sau bao ngày kìm nén nỗi cô đơn.

Gương mặt tôi đầm nước mắt, hai hốc mắt trở nên đỏ hoe. Đáng về lúc này vô cùng đáng thương.

" Tao mua...! " - Bất chợt, An Khánh từ bên ngoài đi vào. Trên tay cậu là những chiếc túi đồ linh tinh. Cậu có vẻ vô cùng hớn hờ nhưng khi thấy tôi liền buông mấy chiếc túi xuống, gương mặt sầm lại khó coi.

" Khánh! " - Tôi thấy cậu như cá thấy nước, lao đến ôm chầm lấy cậu. Lúc này tôi khóc ầm lên, ướt cả áo cậu.

An Khánh vỗ vỗ lưng tôi nhẹ nhàng: " Không sao rồi, có tao đây đừng lo! Ai làm mày khóc vậy? ".

Tôi không trả lời, hay đúng hơn là không biết mở miệng thế nào. Nói là " tôi cô đơn lắm " ?, hay là " tôi cảm thấy rất tuyệt vọng " ?. Không, tôi không làm được. Khóc trước mặt cậu đã là vượt quá sự tôn nghiêm của tôi rồi.

Tôi cứ thế vùi đầu vào vai cậu, khóc đến khi giọng khản đặc dần, cũng chẳng còn giọt nước mắt nào mà rơi.

" Thấy thoải mái chưa? " - Cậu dịu dàng lau nước mắt cho tôi. Lần đầu tiên tôi nghe được giọng nói cậu êm đềm như vậy, thật thoải mái.

Tôi gật gật đầu rồi mỉm cười nhìn cậu.

" Tao có mua đồ ăn, đói lắm rồi! Mày biết nấu ăn không? " - An Khánh chỉ về phía mấy chiếc túi nằm lổn nhổn ở phía cửa.

Tôi lại gật gật, đứng dậy đi nấu ăn.

Bữa cơm hôm ấy... rất ấm cúng. Đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được cái cảm giác ấy, nó khiến tôi bồi hồi khi nhớ lại, cảm thấy như điều đó vừa mới xảy ra vậy, rất chân thực. Thậm chí tôi vẫn còn nhớ nguyên mùi hương của món thịt vịt quay nổi tiếng thời đó - bây giờ muốn mua cũng không được, tôi còn nhớ mùi hương trên người cậu - một mùi hăng hắc mà dễ chịu thân quen...

Sau ngày hôm ấy, ngày nào cậu cũng sang nhà tôi ăn cơm, ở lý đến tối mới chịu đi về. Cũng may, đều là cậu mua đồ ăn, tôi không đến nỗi tán gia bại sản.

" Cậu đến đây phiền chết đi được! " - Mỗi lần tôi nói như vậy, cậu đều tít mắt cười như nghe được điều gì vui vẻ.

Nhưng dù nói vậy, hơn ai hết tôi hiểu rằng bản thân mình mong cậu ở lại đến nhường nào. Việc ăn cơm cùng cậu dần dà trở thành thói quen không thể bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tổ Tình

Chẳng biết từ khi nào tôi có thói quen viết nhật kí. Cuốn nhật kí ấy màu nâu nhạt hình con gấu rất đáng yêu. Tôi chép lại mọi chuyện trên trời dưới đất vào đó. Tôi mong rằng, nếu một ngày nào đó có tai nạn mất trí nhớ vẫn còn có thể biết được bản thân hồi đi học như thế nào, hoặc chí ít đó cũng là một vật kỉ niệm, sau này tôi có thể lôi ra nghiền ngẫm về thời cấp 3 đầy niềm vui.

Cuốn nhật kí ấy lúc nào cũng kề bên cạnh tôi, kể cả lúc đi học. Có nhiều khi, cô giáo Văn nói huyền thuyên mà tôi chả hiểu, tôi lại lôi cuốn nhật kí ra viết. Theo tôi thấy, đó cũng liên quan đến Văn mà!

" Viết cái gì đấy? " - Một bạn nữ sinh tò mò nhòm vào dòng chữ tôi đang viết giờ.

Tôi liền phẩy phẩy tay, tỏ ý không hài lòng đuổi ra. Tôi còn không quên lờm một cái như muốn nói: " Không biết nhật kí là quyền riêng tư à? ".

Nghe thấy tiếng động, An Khánh lơ mơ tỉnh dậy. Cậu cũng nhìn vào nhật kí: " Mày viết nhật ký à? Cho tao đọc! ".

Cậu hỏi rồi thân nhiên cảm về chỗ mình. Tôi nhún vai nhìn cậu như thể đó là điều đương nhiên.

Và chắc hẳn, lúc đó cô nữ sinh kia tức đến trào máu họng. Đơn giản chỉ vì mắc một lỗi như nhau nhưng Bảo Khánh lại không hề hấn gì, rõ là thiên vị.

Tôi mặc kệ, muốn nghĩ sao thì là quyền của cô ta, ai bảo chúng tôi là bạn thân cơ chứ.

Mỗi khi chợt nhớ tới điều này, tôi lại bật cười. Lúc đó là tôi quá ngốc. Tôi cho cậu đọc nhật kí không phải vì chúng tôi là bạn thân mà là bởi một lý do khác...

Nhưng dường như An Khánh không nhận ra sự " ân sủng " đó, cậu đọc xong liền ném lại chỗ tôi, gục đầu xuống bàn ngủ tiếp. Trước đó cậu còn không quên thốt ra một câu: " Viết rõ chán! ".

Lúc này đến lượt tôi tức muốn trào máu họng, chỉ muốn bay tới mà xé xác cậu ra thành trăm mảnh mới hả dạ được.

Cuộc sống của bọn tôi cứ trôi dần lững lờ như vậy. Chẳng có nhiều biến cố, chẳng có giông bão. Chỉ có những tiếng cười nói vui vẻ hàng ngày. Đơn giản vậy thôi nhưng có lẽ đó là khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc của chúng tôi.

Cho đến một ngày...

" Tôi thích cậu! " - Một cành hoa hồng rực rỡ chìa ra trước mặt tôi.

Tôi nhìn hoa rồi lại nhìn người cầm hoa. Là một cậu nam sinh rất cao, gương mặt thuộc dạng ưa nhìn thư sinh. Nghe nói là một học sinh giỏi ở lớp bên cạnh.

Tôi nhìn đi nhìn lại, cậu ta vẫn có một khuyết điểm, chính là mắt kém. Mắt kém mới nhìn trúng tôi.

" Tôi...! " - Tôi im lặng mất một lúc lâu mới ngập ngừng lên tiếng.

" Đi tỏ tình mà tặng 1 bông hoa hồng, đúng là chả ra làm sao! " - Bất chợt An Khánh xuất hiện, hất bông hoa ra xa tôi: " Mày đi tặng gái phải biểu thị tấm lòng một chút chứ! ".

" Cậu là bạn thân của Đậu Phong cũng không có quyền can thiệp vào truyện này! " - Cậu nam sinh thẹn quá hóa giận, gằn lên từng tiếng.

" Ai bảo tao là bạn thân của nó? " - An Khánh nhếch môi khoác vai tôi đầy thân mật. " Mà đến tên của nó mày còn không biết, vậy cũng nói là thích nó! ".

Cậu nói này thực sự khiến cậu ta á khẩu không nói được lời nào.

" Mày biết tên nó không? " - An Khánh quay sang hỏi tôi.

Đương nhiên là tôi biết. Cậu ta học giỏi có tiếng mà. Tôi gật gật nhưng sau khi nhìn thấy cậu trừng mắt liền lác lác.

" Thấy chưa? Hai người chưa biết gì về nhau đừng nói là thích! " - Nói xong, An Khánh kéo tôi đi một mạch ra phía nhà kho của trường, để cậu nam sinh ngẩn ngơ đứng ở đó.

" Cậu làm cái gì vậy? " - Tôi dùng dằng, rút tay mình khỏi tay cậu.

" Tao giúp mày còn gì! Đồ vô ơn! " - Cậu bấu môi nhún vai, dựa lưng vào tường.

" Cậu nói thể chẳng khác nào tuyên bố cho cả trường rằng tôi với cậu yêu nhau! Số tôi lúc nào cũng phải chịu oan ức vì cậu mà! " - Tôi dãy nảy lên, ngồi thụp xuống đất nhìn cậu trách cứ.

" Nếu không muốn chịu oan ức...! " - Cậu mỉm cười, cúi xuống đỡ tôi dậy: " ... thì biến giả thành thật vậy! ".

Tôi ngơ ngác nhìn cậu: " Biến giả thành thật? ".

An Khánh gật gật đầu. Tôi còn chưa hiểu ý cậu liền nhận ra một thứ gì đó mềm mại đặt lên môi mình. Hàm tôi bị tách ra, thứ gì đó ẩm ướt nhưng linh hoạt thăm dò bên trong, thỏa sức trêu đùa đầu lưỡi của tôi. Một hương thơm hăng hắc kèm theo hương táo lán toả vô cùng dễ chịu.

Trời ạ! Tôi nhận ra... An Khánh hôn tôi! Đúng vậy, là hôn đấy. Hôn nữa đó còn là nụ hôn đầu đời của tôi.

Trời ơi là trời, số tôi đúng là khổ quá mà!

Sau khi gặm nhấm môi tôi chán chê tới mức sung vù lên, cậu mới chịu buông ra. Đã thế còn nhìn chăm chăm vào mắt tôi khiến da gà gai ốc trên người tôi nổi lên không thiếu một cái nào.

"Làm người yêu của tôi, em đồng ý không?" - Sau một hồi im lặng, An Khánh ghé vào tai tôi, cất lên nhưng thanh âm trầm thấp quyến rũ.

Tôi nuốt khan. Nếu tôi đoán không nhầm thì cậu đang tỏ tình với tôi thì phải!

"Trả lời đi!" - Cậu sốt ruột thúc giục.

"Tôi... tôi xin lỗi!" - Tôi thờ nặng nề, sau khi nói xong liền đẩy cậu ra: "Tôi không thể làm người yêu của cậu được!" rồi chạy thẳng ra ngoài.

"Tại sao? Em thích nó đúng không?" - Âm thanh của cậu vọng ra, kèm theo là những tiếng đồ vỡ vang lên.

Tôi dừng chân, cậu vừa tự làm đau mình? Tôi muốn quay lại, muốn xem cậu thế nào. Con tim luôn thúc giục tôi như vậy, nhưng lý trí thì bảo, tôi phải bước tiếp, nhất định không được mềm lòng, phải kiên định...

Cuối cùng, tôi đi theo trái tim mình. Nhưng khi trở lại, An Khánh đã biến mất. Cậu biến mất như chưa từng xuất hiện ở đó, cậu không chờ tôi...

Tôi nuốt khan, quay trở lại lớp. Cậu cũng không ở đó. Thầm nhủ rằng cậu sẽ chờ mình ở cổng trường như lần trước, tôi an tâm trải qua mấy tiết học cuối đây khô khan.

Nhưng, đó cũng chỉ là những gì tôi nghĩ. Ở cổng trường, bên gốc cây phượng vĩ ra xơ xác trong tiết trời mùa đông lạnh lẽo, cậu không còn ở đó. Không còn đáng đứng đây ngao nghể chờ đợi tôi nữa...

Một cảm giác chằng lảnh dăng lên trong lòng. Tôi nhanh chân quay gót về phòng cô chủ nhiệm, hi vọng cô vẫn còn ở đó.

"Thưa cô, cô cho con địa chỉ nhà của An Khánh!"

Tôi lần theo địa chỉ đi về phía nhà cậu. Tôi nhận ra... nhà cậu ngược chiều nhà tôi. Mỗi lần muốn đến nhà tôi phải đi rất lâu. Vậy mà mỗi sáng, mỗi chiều cậu đều cùng tôi đi học.

Lúc đó tôi thật ích kỷ, chỉ biết vui vẻ bầu víu cổ cậu mà không nghĩ rằng nhà cậu ở đâu, đi lại có phiền phức không.

Nước mắt lại rơi ra từ bao giờ, dạo này tôi rất lạ, rất nhạy cảm, dễ khóc.

Theo địa chỉ, tôi đứng trước một căn nhà... à đúng hơn là một căn biệt thự rất lớn. Tôi không ngờ nhà cậu ấy lại khá giả như vậy. Tôi chợt hiểu ra vì sao sau vụ ẩu đả lần trước, cậu vẫn không hề hấn gì.

Nhưng tôi không để tâm tới điều đó, tôi chỉ cần tìm được cậu.

Tôi nhấn chuông, một người phụ nữ luống tuổi đi ra.

"Cháu muốn tìm An Khánh ạ!"

Người phụ nữ nhìn tôi một lượt dò xét rồi hỏi lại: "Cháu tên là gì?"

"Cháu tên là Linh... cháu là Đậu Phụng ạ!" - Tôi chột dạ, mỉm cười trả lời.

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái rồi nhanh chóng đi vào trong. Một lúc lâu sau mới quay trở lại:

"Cậu chủ đi chơi rồi, chưa về!" - Người phụ nữ trầm giọng trả lời.

Câu trả lời này khiến tôi suýt thì bật cười, may mắn là vẫn giữ được nét mặt bình thường: "Vâng, cháu cảm ơn ạ!"

Tôi nói cảm ơn rồi tìm một chỗ ngồi bên cạnh nhà cậu. Mặt dày vẫn là thượng sách.

"Cô làm gì vậy?" - Người phụ nữ định đi vào nhà, nhìn thấy tôi như vậy liền quay lại hỏi.

"Cháu ngồi chờ An Khánh, được không ạ?" - Tôi thần nhiên trả lời.

"Ừm!" - Cô ta thoáng khó xử rồi đi vào nhà.

Quả nhiên, như tôi dự đoán. Vừa ngồi chờ chưa đầy năm phút cậu đã lò dò đi ra, gương mặt nặng trĩu khó coi.

"Tuồng cậu đi chơi rồi, không có ở nhà?" - Tôi cười chế giễu.

Cậu không cười, chậm chậm lên tiếng: "Về đi!"

Tôi nhìn cậu một lượt, cậu không bị thương gì. Gặp được cậu như vậy là tôi yên tâm rồi. Tôi mỉm cười thầm nghĩ "Linh cảm lần này chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi! "

"Vậy tôi về đây!" - Tôi gật đầu, quay người bước đi.

"Mày không muốn nói gì à?" - Bất chợt cậu lên tiếng, cảm giác bị thương đến tột cùng, đến bản thân tôi cũng không hiểu tại sao.

"Nói gì là nói gì?" - Tôi quay người, hơi sững người nhìn cậu.

"Không có gì!" - Khóe môi cậu khẽ giật giật, phẩy tay rồi đi vào trong.

Tôi lặng im nhìn về phía cổng, chợt cảm thấy có gì đó kì lạ trong giọng nói của cậu... cũng không thể giải thích được.

Cậu không còn giận tôi nữa. Ngày hôm sau tiếp tục đi học, tiếp tục coi tôi là đứa bạn thân.

Cậu làm vậy khiến tôi nghi hoặc, cảm thấy không thoải mái. Đôi khi tôi cảm thấy bản thân thật khó hiểu. Đó là những điều tôi muốn,... có sao lại khó chịu như vậy?

Điều kì lạ hơn, sau ngày hôm ấy cậu không còn đi với Minh Châu nữa. Mỗi lần cô ta mè nheo, cậu chỉ lạnh lùng mà nói ra một từ: "Cút".

Cô ta dần dà cũng chẳng còn kiên nhẫn, tiếp tục tìm kiếm cho mình mục tiêu khác. Tôi tò mò nhưng cũng chẳng dám hỏi.

"Cô giáo bảo tôi đưa đồng bài này cho cậu về ôn, sắp thi đến nơi rồi!" - Rồi đặt trước mặt cậu một đồng vở bài tập.

"Của mày làm?" - Cậu lười biếng đưa mắt nhìn.

"Đương nhiên!" - Tôi hãnh diện trả lời, dù sao tôi cũng là thành phần học giỏi của lớp.

"Tao không có hứng!" - An Khánh ngáp dài một cái, đẩy lại chồng vở về phía tôi.

"Cậu không ôn thì thi đại học kiểu gì?" - Tôi sốt sắng kinh ngạc nhìn cậu.

"Tao có nói là muốn thi đại học à?" - Cậu thản nhiên trả lời.

"Trương lai của cậu đấy! Không học đại học sau này sẽ rất vất vả!" - Tôi thở dài, vỗ nhẹ vào lưng cậu.

"Vậy nói tao nghe, học đại học xong mày làm gì?" - Cậu nhếch môi, hỏi ngược lại tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhật Kí

Người con trai đi cùng tôi năm 17 tuổi sẽ không thể ở bên tôi suốt cuộc đời.

Tôi không muốn cậu là người ở cùng tôi năm 17 tuổi, cũng không muốn là tình đầu khắc cốt ghi tâm. Chỉ muốn cậu có thể ở bên cạnh tôi đến cuối cuộc đời.

~~~~~

"Tôi muốn làm kinh doanh!" - Tôi không ngần ngại mà trả lời.

"Vì sao?" - Cậu khẽ nheo mắt, tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là làm kinh doanh sẽ có rất nhiều tiền rồi!" - Tôi nhún vai, đôi mắt hấp háy nghĩ tới cuộc sống sung sướng sau này.

"Chứ không phải vì mày thích nghề đấy à?" - Cậu cắt ngang lời nói, chậm chậm lên tiếng.

Thanh âm ấy nhẹ nhàng mà chắc chắn như làm biến mất hứng thú trong tôi. Tôi ngẩng ra nhìn cậu, bối rối không biết phải trả lời thế nào.

"Thôi vậy, nếu mày đã có lòng thì tao sẽ cố mà học mấy cái bài tập vô bổ này!" - Cậu cười cười, vui vẻ vợ chồng bài tập vào cặp.

~~~~~

"Đâu rồi nhỉ?" - Tôi sốt ruột dốc ngược chiếc balo ra. Mấy quyển vở cùng hộp bút tung tóe rơi ra ngoài nhưng tuyệt nhiên tôi vẫn không thấy quyển sổ màu nâu kia đâu.

"Quyển nhật ký mà rơi vào tay ai chắc mình chết mất!" - Với cái suy nghĩ này, tôi lật tung cả đồng sách vở trong nhà ra.

Cuốn sổ vẫn biệt tăm không thấy bóng dáng đâu!

"Hay là mình đưa nhầm cho Bảo Khánh nhỉ? Lỡ đâu nó lẫn vào đồng bài tập thì sao?" - Tôi chợt nhớ ra: "Cuốn nhật ký vào tay cậu thì an tâm rồi!"

Quả nhiên là như vậy! Hôm sau cậu có đem cuốn nhật ký trả vào tay tôi.

"Cậu có đọc trộm không đấy?" - Tôi đùa đùa hỏi.

"Muốn đọc thì tao sẽ quang minh chính đại đọc trước mặt mày, việc gì phải lén lút lút lút như vậy?" - Cậu lườm lườm tôi mà trả lời.

Tôi cười hì hì vui vẻ, vỗ vào vai cậu đến bốp một cái.

Tôi nhận cuốn nhật ký, không suy nghĩ gì nhiều mà ném thẳng vào cặp.

"Này, cho mày!" - An Khánh lôi ra một túi đồ ăn, đẩy về phía tôi.

"Hả, sao lại cho tôi? Hôm nay tôi ăn sáng rồi mà!" - Tôi nói rồi lắc đầu, đẩy lại về phía cậu.

"Đem về để tủ lạnh!" - Cậu đẩy lại về phía tôi.

Tôi nghi hoặc nhìn cậu, không biết lại có âm mưu gì đây. Tự nhiên lại mua cho tôi rất nhiều đồ ăn như vậy.

"Không lấy thì thôi!" - An Khánh cau mày, toan giật lại túi đồ ăn nhưng tôi đã kịp giữ lại vì ít ra trong đây toàn món tôi thích:

"Tôi lấy, tôi lấy!"

Tao mời mày đi ăn!" - Cậu bắt chợt đứng bật dậy, kéo tôi ra ngoài.

"Nhưng còn 1 tiết nữa mới được về mà!" - Tôi hốt hoảng vùng vẫy kháng cự tuy vậy đối với cơ thể cao lớn của cậu tôi chả khác nào con kiến đang vùng vẫy.

Đi qua cổng trường, tôi nhất quyết bám lấy chiếc cổng không chịu đi theo cậu, cứ thế đứng đờ người co một hồi. Hình ảnh gương mặt của tôi bấy lâu nhất định không thể tồn tại chỉ vì trốn tiết được!

Bắt chợt cậu buông tay, khẽ thờ dài nhìn tôi. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm kia, tôi chẳng thể đọc được cậu đang nghĩ gì.

"Cậu... cậu sao vậy?" - Tôi lắp bắp lên tiếng, tay vẫn bám chặt cổng trường để phòng cậu dùng khổ nhục kế.

"Có thể đây là bữa ăn chung cuối cùng của chúng ta!" - An Khánh lên tiếng, thanh âm phát ra vô cùng mong manh, tưởng như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể cuốn trôi đi mất.

Tôi buông tay. Cảm thấy đây không giống như một lời nói đùa. Bước đến bên cậu, từng bước từng bước: "Cậu nói vậy là sao?"

An Khánh không trả lời, chỉ nắm lấy cổ tay tôi: "Chúng ta đi!"

Ngày hôm ấy cậu trầm lặng lạ thường. Suốt dọc đường đi chỉ im lặng thẫn thờ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Tôi không biết tại sao lại vậy, chỉ biết thi thoảng cậu siết tay tôi thật chặt như sợ tôi sẽ biến mất vậy.

Cảnh sắc hôm ấy thực đẹp, tựa như một ly rượu nhẹ nhàng nhưng đủ sức làm say lòng người.

Nắng vàng nhẹ in lên chiếc áo sơ mi của cậu, tương phản tạo ra vầng hào quang rực rỡ. Cậu rất đẹp, chỉ tiếc là tôi không thể tiến đến mà ôm chầm lấy cậu.

Đến một quán ăn, cả hai chúng tôi đều không có tâm trạng, cứ thế để đồ ăn trước mắt trở nên nguội ngắt.

"Có thể nói cho tôi...!" - Tôi ngập ngừng dò hỏi nhưng cậu đã kịp ngắt lời:

"Mày không đói à, hay mệt rồi! Để tao đưa mày về nghỉ ngơi!"

Cậu rõ là có ý muốn lảng tránh câu hỏi của tôi. Hiểu rõ tính cách cậu, nếu đã không muốn nói thì có dùng cacha nào cũng không moi được thông tin nên

tôi chỉ ậm ừ vài câu.

Đến trước cửa nhà tôi: "Cậu muốn vào nhà chơi không?" - Đây là lần đầu tôi mời cậu ở lại.

Cậu không nói gì, chủ lắc lắc đầu, vẫy tay ra hiệu cho tôi lại gần.

Tôi bước tới bên cậu...

An Khánh bất ngờ giang tay vòng ra sau tôi. Cả cơ thể tôi áp chặt vào lòng cậu.

"Này...!" - Tôi hoảng hốt khẽ cự quây khó khăn trong vòng tay cậu.

"Cho tôi ôm em một chút!" - Cậu lên tiếng, chẳng biết từ lúc nào giọng cậu lại khàn đặc như vậy.

Hôm sau, cậu lại mang cho tôi rất nhiều đồ ăn.

"Tao về đây!" - Đưa đồ cho tôi xong, cậu đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi đi về phía cửa.

"Ồ, sao cậu lại về giờ này?" - Tôi vội vã đi theo, níu lấy tay áo cậu.

An Khánh dừng lại, đưa mắt nhìn tay tôi trên áo cậu rồi nhìn tôi: "Trước giờ số buổi tao bỏ tiết còn ít lắm à?"

"Không... nhưng!" - Cảm giác ánh mắt cậu có điều gì đó kì lạ, tôi vội buông tay ra.

"Phiền phức!" - Cậu cau mày lăm bầm rồi nhanh chóng bước đi.

"Phiền phức?" - Tôi nhủ mày, chân cứng đờ tại chỗ, không tin vào tai mình. Cậu nói tôi "phiền phức", từ trước tới giờ có thể cậu không nói chuyện đùa dăng nhưng dù có chuyện gì xảy ra cậu cũng không bao giờ nói tôi "phiền phức".

Trống vào tiết, tôi mới bừng tỉnh khỏi câu nói ám ảnh đó, khổ sở đi từng bước về chỗ.

"Hay là do ngày hôm ấy?" - Tôi chợt nhớ ra thăm nghĩ về ngày tôi từ chối cậu. Hôm ấy cậu rất tức giận!

Nhưng mấy ngày sau vẫn đối xử với tôi bình thường mà nhỉ? Sao hôm nay lại như vậy? Nhất định là có điều gì đó không ổn...

Mấy hôm sau, An Khánh vẫn đi học bình thường nhưng lại thường xuyên bỏ về trước.

Có một hôm tôi gắng hỏi: "Dạo này, cậu... sao vậy?"

"Sao là sao?" - Cậu thoáng chột dạ nhưng ngay sau đó giữ được sự thản nhiên ngang ngược.

"Nhất định là có chuyện gì đó?" - Tôi vô thức nắm lấy bắp tay cậu, chợt sững lại nhận ra điều gì đó khác lạ: "Sao...?"

"Bỏ ra" - Cậu nhanh chóng hất tay tôi ra: "Sao mày phiền phức thế?"

"Phiền phức thì phiền phức, cậu phải giải thích cho tôi!" - Mặc kệ cậu muốn nói tôi như thế nào, tôi nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

"Mày đừng quan tâm tới chuyện của tao!" - Cậu bất ngờ gắt lên, hằn học nhìn tôi.

"Cậu sao vậy?" - Tôi kinh ngạc nhìn cậu: "Sao cậu lại quát lên với tôi?"

"Mày...!" - Cậu thoáng bối rối, sau đó liền trả lời: "Mày đừng can thiệp vào chuyện của tao!"

"Cậu còn coi tôi là bạn không vậy?" - Tôi uất ức gần như sắp khóc: "Sao cậu cứ đẩy tôi ra vậy? Tôi chỉ muốn quan tâm cậu thôi mà!"

"Cuộc sống riêng của tao mày đừng quan tâm!" - Cậu tỏ vẻ khó chịu.

"Cậu...!" - Tôi cảm giác hai má mình ươn ướt, là tôi đang khóc. Nước mắt cứ thế chảy ra mặn chát.

Chỉ là bây giờ tôi có chút hi vọng, hi vọng cậu sẽ ngồi xuống an ủi tôi, nhận lỗi về mình như những gì cậu đã làm.

Nhưng, đó cũng chỉ là ước mong của tôi! Cậu đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng xa lạ rồi nhanh chóng đi ra ngoài, bỏ mặc tôi với ánh mắt kì quái của các bạn học.

Cũng phải thôi, sự ngạc nhiên của tôi không có gì là lạ vì từ trước tới giờ, tôi và cậu là bạn thân. Dù có giận dỗi cũng là cậu xin lỗi trước, có thể nói nặng lời với tôi vì đó là tính cách của cậu nhưng chưa bao giờ cậu bỏ mặc tôi như vậy.

Chính tôi còn đang bàng hoàng với điều đó, những gì vừa xảy ra trước mắt như một cơn ác mộng vậy...

Những ngày sau đó, tôi cố gắng cư xử bình thường với cậu, nhưng tất cả nhận lại chỉ là điều khiến tôi thất vọng.

" Chiều sang nhà tôi ăn cơm, lâu rồi cậu chưa sang nhà tôi! " - Tôi lay lay áo cậu: " Tôi sẽ nấu món cậu thích! ".

" Bận rồi! " - Cậu khẽ đẩy tay tôi ra, lạnh nhạt trả lời.

" Ừm..! " - Nụ cười của tôi dần trở nên thiếu tự nhiên, miễn cưỡng gật đầu.

Những ngày sau đó, ngày nào tôi cũng mời cậu sang nhà ăn cơm nhưng chỉ nhận được mấy câu trả lời " Không rảnh ", " Để khi khác đi! " hay thậm chí chỉ là mấy cái lắc đầu thờ ơ.

Chúng tôi lại cùng nhau đi qua mấy ngày bình lặng như vậy. Cậu lạnh nhạt thờ ơ, tôi cũng lấy gì làm lạ nữa. Chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy cậu vài tiếng ít ỏi là tôi an tâm rồi.

Đến một ngày...

" Tao sẽ nghỉ học! " - Cậu nhận nhậ thông báo cho tôi.

Đối với giọng điệu ấy cậu có vẻ không để tâm, nhưng đối với tôi đó là một tin sét đánh ngang tai.

" Sao... sao lại vậy? " - Tôi nuốt khan, kinh ngạc nhìn cậu.

An Khánh trầm lặng vài giây rồi lên tiếng: " Tao đã nói rồi, chuyện của tao mà đừng can thiệp vào! ".

" Nhưng... đến cả việc quan trọng như vậy mà cậu không thể nói cho tôi được sao? " - Tôi bậm môi, chân tay run rẩy như người mới ốm dậy.

" Chuyện này mà đừng để tâm! " - Cậu cắt sách vở, trước khi đi không quên nói lại với tôi: " Sau này chúng ta không còn gặp nhau, hãy sống cho tốt! " rồi đi thẳng ra ngoài.

Cả cơ thể tôi cứng đờ lại. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra cậu đã đi như vậy rồi sao?

Trong chớp mắt, tôi đã không còn thấy cậu nữa. Vậy là cậu đã chính thức rời khỏi tôi, với một lời từ biệt không đầu không cuối...

" Nhất định là có chuyện gì đó xảy ra! " - Với cái suy nghĩ này, tôi đi xuống phòng cô chủ nhiệm.

" Thưa cô, tại sao An Khánh lại nghỉ học? " - Tôi thở khó khăn nhưng vừa ngồi xuống đã hỏi dồn dập.

Cô giáo đang viết cái gì đó, nghe câu của tôi hỏi liền dừng bút: " Em không biết sao? ".

" Không ạ! " - Tôi lắc lắc đầu.

" Kinh tế gia đình của em ấy không tốt lắm nên An Khánh muốn nghỉ học để đi làm! " - Cô chậm chậm giải thích: " Tôi đã khuyên và nói rằng nhà trường sẽ trợ cấp để em ấy tiếp tục con đường học vấn! ".

" Sao cơ ạ? " - Lại một tin sét đánh nữa, có đánh chết tôi cũng không tin gia đình cậu ấy khó khăn về mặt kinh tế, điều này quá khó tin.

" An Khánh nói rằng em ấy không hợp với việc đi học, muốn tìm con đường khác! Cô hết cách, đành phải thuận theo ý em ấy! ".

Cô giáo nói xong, tôi lặng lẽ đi ra ngoài: " Có quá nhiều điểm đáng nghi ở đây! ".

Tôi lại đến nhà cậu. Lần này người phụ nữ kia cũng nói cậu không có nhà.

Và hiển nhiên, tôi lại ngồi chờ cậu!

Tôi không nhớ mình đã chờ bao lâu. Tôi chỉ nhớ lúc đó bản thân mình đã nhận ra một điều: tôi yêu cậu.

Xa cậu tôi nhớ cậu như phát điên. Đầu óc tôi tràn ngập hình bóng cậu.

" Bíp bip! " - Bất ngờ tiếng còi ô tô vang lên.

Tôi giật mình, nhận ra mình đã chờ cậu đến khi trời tối.

" Cậu về! " - Đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện.

Nhưng không, một người đàn ông bước xuống từ ô tô.

Là cha cậu. Hai người họ rất giống nhau, đó là điều khiến tôi nhận ra ông.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sự Thật

Có lẽ mọi nét đẹp trên cơ thể An Khánh đều được thừa hưởng từ cha. Người đàn ông này tuy đẹp đẽ nhưng lại mang trên gương mặt sự phiền não khó tả.

"Cháu chào chú! " - Tôi tiến tới trước mặt người đàn ông này.

"Cháu là...! " - Người đàn ông nhú mày, dường như đang cố nhớ xem đã từng gặp tôi ở đâu không.

"Cháu là bạn của An Khánh, cháu đến tìm bạn ấy! " - Tôi nhìn ông ta về mong chờ.

"Cháu tên gì? " - Ông hỏi.

"Cháu tên Đậu Phộng ạ! " - Tôi trả lời. Nhưng nghe xong cái tên này, cha của An Khánh hơi sững lại nhìn tôi chăm chú.

"Cháu vào nhà đi, chúng ta nói

chuyện! ".

Đối mặt với sự căng thẳng của ông ta, tôi càng trở nên căng thẳng, chiếc ghế sofa êm ái như trở thành một lò lửa nóng bỏng.

"Chú, An Khánh... cậu ấy vẫn ổn chứ? " - Tôi sốt ruột, gặng hỏi.

Ông thờ dài, lặng lẽ lắc đầu.

"Chắc cậu ấy lại bị cảm đúng không? " - Tôi ngây người, sau đó liền cố nở nụ cười nhưng trông vô cùng khó coi: "An Khánh vẫn hay bị cảm. Nhiều lần cháu có mua trà gừng mà cậu ấy chẳng chịu uống, toàn đòi cháu phải tự làm mới chịu đựng đến ".

"Bệnh này của nó... trà gừng không thể chữa được! " - Người đàn ông nặng nề lên tiếng.

"Thuốc kháng sinh! Bị sốt uống thuốc kháng sinh cũng khỏi được! Cháu sẽ mua thêm hoa quả cho cậu ấy nữa! " - Tôi cười ngây dại, chân tay lóng ngóng khuỷa khoảng loạn xạ hết cả lên.

"Nó không sống được bao lâu nữa! " - Ông day trán, khó khăn nói ra sự thật.

"Sao chú lại nói vậy, đó là mạng người đấy! " - Tôi khựng lại, nghiêm mặt trả lời, khóe mắt tôi ướt đẫm..

"Nó bị ung thư dạ dày, mẹ nó cũng ra đi từ căn bệnh này! " - Ông trầm mặc ngắt lời tôi: "Ta tưởng... căn bệnh của nó có thể kiểm soát được, không ngờ hôm qua nó đột nhiên bất tỉnh. Lúc hôn mê không ngừng nói 'Đậu Phộng'. Bác sĩ nói, ung thư đang di căn rất nhanh, đã đến giai đoạn cuối! ".

"Cậu ấy còn trẻ như vậy... sao có thể? " - Tôi lắc đầu, nhất định không muốn hiểu những lời nói kia.

"Vợ tôi mất bị căn bệnh này lúc 24 tuổi, đây là bệnh di truyền, độ tuổi có thể sống được càng lúc càng thấp! " - Người đàn ông khó khăn nói, khóe mắt đỏ au nhưng tuyệt nhiên trong có một giọt nước mắt nào.

"Cháu phải đến thăm cậu ấy, chú cho cháu biết cậu ấy ở đâu! Cháu xin chú đấy! " - Tôi không còn giữ được bình tĩnh, ngã khụy xuống. Cả cơ thể run lên cầm cập.

"Đề ta bảo lái xe đưa cháu đi! " - Ông đỡ tôi dậy, nghiêng đầu ra hiệu cho tài xế.

Trước khi ra xe, ông vội gọi tôi lại, đưa ra một tờ giấy đã bị vò nát: "Thằng bé luôn nắm chặt tờ giấy này, có lẽ liên quan đến cháu! ".

Tôi nhận lấy, vội vã ngồi vào xe. Đợi xe lăn bánh, tôi nhú mày mở tờ giấy ra. Tờ giấy tuy đã bị vò nát nhưng không khó để nhận ra, nó được xé từ cuốn nhật ký của tôi.

Ngày... tháng... năm

Người viết: Đậu Phộng

Hôm nay cậu ấy bảo tôi hãy làm người yêu của cậu ấy.

Tôi không muốn, như vậy chúng tôi sẽ trở thành mối tình đầu của nhau.

Tôi không muốn!

Tôi nhớ, có người từng nói:

Người con trai đi cùng bạn năm 17 tuổi sẽ không thể ở bên tôi suốt cuộc đời.

Tôi không muốn cậu là người ở cùng tôi năm 17 tuổi, cũng không muốn là tình đầu khắc cốt ghi tâm. Chỉ muốn cậu có thể ở bên cạnh tôi đến cuối cuộc đời.

Tôi chỉ muốn, sau khi trải qua mối tình đầu sẽ đến tỏ tình với cậu và chúng tôi sẽ cùng nhau hạnh phúc tới đầu bạc.

Tôi không thể sống mà thiếu cậu ấy!

Trên mặt giấy nhăn nhúm, từng giọt nước mặn chát lã chã rơi. Tôi khóc, cậu ấy đã đọc được điều này. Bây giờ tôi mới hiểu.

Tôi nhìn xuống bên dưới. Còn có những hàng chữ khác, là nét chữ phóng khoáng mạnh mẽ của cậu ấy:

Tôi yêu em!

Tôi muốn bảo vệ em suốt cuộc đời này.

Chỉ tiếc, số phận không cho phép. Tôi chẳng thể ở bên em đến cuối cuộc đời.

Tôi không thể mong ước hạnh phúc với em tới đầu bạc, điều đó quá xa xỉ, tôi không bao giờ có thể với tới.

Tôi chỉ mong có thể làm thanh xuân của em, có thể là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, cùng em đi qua tuổi 17 - độ tuổi đẹp nhất của mỗi con người. Chỉ cần như vậy, tôi có thể nhắm mắt mà an nghỉ!

Tôi khóc rất nhiều, nước mắt tôi làm nhòe đi nét chữ nhưng dù có sau vài năm, nét chữ trong bức thư ấy vẫn còn in hằn trong trái tim tôi, những nét mực không phai nhòa.

" Đến nơi rồi! " - Tài xế khó xử lên tiếng: " Hay để khi khác quay lại? ".

" Không, cháu phải thăm cậu ấy! " - Tôi kiên quyết lắc đầu, vội xuống xe.

Đứng trước cửa phòng bệnh viện, tôi nhìn qua cửa kính. Cậu nằm im lặng trên chiếc giường trắng xóa, quần quanh người chằng chịt các loại dây như nịt giữ cậu khỏi bàn tay của thần chết.

Lòng ngực cậu nhè nhẹ phập phồng, cậu vẫn đang chờ tôi tới. Ngón tay cậu động đậy, tôi không suy nghĩ gì nhiều mà mở cửa, tiến đến bên cậu.

An Khánh chậm chậm nhấc mí mắt nhìn tôi.

" Cậu... tôi nhớ cậu! " - Tôi bật khóc, ôm lấy tay cậu.

Chàng trai khỏe khoắn luôn bảo vệ tôi giờ đây trở nên gầy gò, gương mặt tái nhợt hốc hác. Chỉ có đôi mắt cậu nhìn tôi vẫn âu yếm trìu mến như lần đầu chúng tôi gặp gỡ.

" Cậu, làm người yêu tôi nhé? " - Tôi nói thắm trong tiếng nấc, hôn lên tay cậu.

An Khánh cười, khóe mắt xuất hiện một giọt nước trong veo. Cậu miễn cưỡng gật đầu, nắm chặt lấy tay tôi.

Sau ngày hôm ấy, các bác sĩ dừng việc điều trị. Không ai nói gì nhưng cũng tự hiểu, cậu không còn điều trị được nữa, thời hạn cũng sắp hết...

Tôi tỉnh dậy trên chiếc giường nhỏ đã thấy cậu thức giấc từ bao giờ. Bảo Khánh ngồi trên một chiếc xe lăn nhỏ, thuận tiện cho việc đi lại, nhìn ra vườn bên ngoài.

Việc điều trị bằng hóa trị khiến cậu phải đội một chiếc mũ, tuy vậy phong thái của cậu vẫn vậy, sáng ngời tới mức ngượng mọ.

Nghe thấy tiếng động, cậu mỉm cười nhìn tôi: " Dậy rồi à? ".

Tôi gật đầu, đứng dậy tiến lại gần cậu. Tôi ôm lấy hai má cậu, đặt lên đôi môi mềm mại kia một nụ hôn nhẹ. Chẳng biết từ khi nào, hôn cậu mỗi sáng sớm lại khiến tôi mê mẩn đến thế.

" Cậu muốn ăn gì? " - Tôi nắm tay cậu, mỉm cười.

" Món nào em nấu, tôi cũng muốn ăn! " - Cậu búng mũi tôi, dịu dàng trả lời.

" Tôi không muốn nấu ăn đâu! " - Tôi nũng nịu ôm lấy cậu. Tôi nấu ăn, đồng nghĩa với việc không được nhìn thấy cậu ít nhất trong một tiếng đồng hồ. Thời gian được ở bên cậu vô cùng quý giá, không thể lãng phí.

An Khánh dường như cũng hiểu điều đó, cười cười: " Chắc sẽ có người mang đồ ăn lên ngay thôi! ".

Giúp cậu ăn sáng xong, tôi ngồi bên cửa sổ vắt một ít nước cam

" Có cần nhìn tôi chăm chú như vậy không? " - Hai má tôi đỏ bừng, đưa đến cốc nước cam lên tay cậu.

" Người yêu tôi thì tôi ngắm, em quản được à? " - Cậu cười gian tà, nhận lấy ly nước.

" Đồ đáng ghét! Cậu lúc nào cũng bắt nạt tôi như vậy! " - Tôi ra về hờn dỗi nhìn cậu.

" Tôi hơn em 1 tuổi, xưng hô như thế không hợp lắm! Em không nghĩ đến việc sửa cách xưng hô à? " - Cậu kéo tôi ngồi lại gần.

" Sửa gì mà sửa, tôi gọi vậy quen rồi! " - Hai má tôi càng thêm ửng đỏ, còn không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

" Dù sao em cũng phải sửa, không thể nhượng bộ em mãi được! " - Cậu ra vẻ chán chường: " Nào, nói một tiếng anh đi! ".

" Anh...! " - Sau vài phút lầy dững khì, tôi cúi gằm mặt lí nhí.

" Gì cơ? Tôi nghe không rõ! " - Cậu nhúu mày, ghé sát lại gần tôi.

" Anh! Em yêu anh! " - Tôi nói vào tai cậu điều mà mình muốn nói suốt bấy lâu.

" Tôi cũng yêu em! " - An Khánh cười hài lòng. Cậu nâng cằm tôi lên...

Hai bờ môi nóng rực chạm vào nhau. Tôi rút rề để lưỡi cậu tung hoành ngang dọc trong miệng, tận hưởng hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Hóa ra tình yêu có hương vị này, ngọt ngào đến mức khiến con người ta mất đi lý trí.

" Hai đứa... " - Bất chợt từ phía cửa, một giọng nói vang lên.

Chúng tôi giật mình rời nhau ra. Cha của An Khánh đến, ông tươi cười mang cho chúng tôi ít hoa quả nhưng khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, gương mặt trở nên khó xử.

" Cháu... cháu đi rửa cốc! " - Tôi luống cuống đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức mang cả khay cốc sạch đem đi rửa.

Cha An Khánh đi vào, cười hời hợt với cậu.

" Cha thật biết cách phá hoại hạnh phúc của con! " - Từ bên trong, tôi nghe thấy tiếng cậu nhỏ nhỏ vang lên. Đúng là muốn tôi chui xuống đất vì xấu hổ mà.

" Hai đứa dính nhau 24/24 còn chưa đủ à? Ta đến thăm 1 tiếng mà cũng trách móc được! " - Ông cười, cốc đầu cậu một cái.

" Cha nói cũng phải, sao mỗi ngày không có 30 tiếng nhỉ? Ở gần cô ấy thêm được 6 tiếng có phải tốt hơn không? " - Cậu thờ dãi ra vẻ tiếc nuối.

" Cái thằng...! ".

~~~~~

Tôi chau mày hít mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. Đúng là rất khó ngửi!

" Anh! " - Tôi tiến đến, ôm lấy cổ cậu.

" Sao? " - An Khánh mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

" Chúng ta ra vườn đi dạo nhé! " - Tôi cọ mũi vào má cậu, hít hà mùi hương trên cơ thể.

" Ừm! " - An Khánh không nghĩ ngợi, liền gật đầu cung chiều.

Tôi và cậu xuống vườn hoa của cậu. Nơi đây rất rộng, không khí lại trong lành không giống những căn phòng bệnh kín mít trên kia.

Dường như cậu cũng giống tôi, đang hít từng ngụm không khí tươi mát này.

" Em sắp thi rồi đấy, đã chuẩn bị gì chưa? " - Bất thình lình cậu hỏi tôi.

" Em không muốn học Đại học nữa! " - Tôi mỉm cười, ngồi xuống bên chân cậu.

" Em không muốn làm giàu nữa à? " - An Khánh cười nhẹ.

" Không! " - Tôi chun mũi trả lời rồi gồi đầu lên đùi cậu. " Ngắm đi ngắm lại, anh nói rất có lý! ".

" Có câu nào trước giờ tôi nói sai à? " - Cậu đắc ý tự mãn, vỗ về nhẹ lên vai tôi.

" Vâng, anh lúc nào cũng đúng hết! " - Tôi bật cười, mĩa mai cậu.

" Bông hoa kia... có mùi hương thế nào nhỉ? " - An Khánh phóng tầm mắt ra xa, nhìn vào khóm hoa dại nở rực rỡ. Đó là những bông hoa màu tím nhạt, khoe sắc rực rỡ dưới nắng mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tạm Biệt Cậu, Thanh Xuân Của Tôi!

Tôi hơi nhướn mày. Bao quanh những khóm hoa đó là hàng rào sắt, tuy không cao nhưng cũng không thể đưa cậu vào trong đó.

Sau vài giây suy nghĩ, tôi liền đứng dậy: " Để em lấy về cho anh vài bông! ".

Bất chợt cậu kéo tay tôi lại: " Người ta cấm hái mà!" - Cậu chỉ về chiếc biển cấm gần đó.

" Kệ người ta! " - Tôi nháy mắt, trong phút chốc đã trèo vào bên trong.

Nhìn quanh không có ai, tôi liền nhanh chóng ngắt vài bông hoa.

" Đây, cô kia đứng lại! " - Bất chợt một tiếng gọi thất thanh của bảo vệ vang lên, kèm theo những tiếng bịch bịch của bước chân.

Biết rằng đã bị phát hiện, tôi chạy thực mạng về phía cậu. Tôi đẩy xe lăn, bọn tôi cùng nhau chạy khỏi đó.

Tôi và cậu trốn vào thang máy, đi lên tầng thượng của bệnh viện. Lên đến nơi, tôi ngừng lại vừa thở vừa cười vô cùng vui vẻ.

" Em còn cười được à? " - Cậu lên tiếng trách móc nhưng lại không giấu được nụ cười.

" Hoa, đứng rồi! " - Tôi chợt nhớ ra, lúc này mới phát hiện mấy bông hoa trong túi đã bị dập hết liền xịu mặt: " Hông hết rồi! ".

Cậu cười, lấy một bông lên đặt ngang mũi: " Rất thơm! ".

Tôi ngẩng đầu, nở nụ cười méo xệch nhìn cậu.

" Nhưng không thơm bằng em! " - An Khánh hôn chụt một cái lên trán tôi âu yếm, cười xấu xa.

" Anh càng ngày càng dẻo miệng! " - Tôi đỏ mặt, đánh nhẹ vào vai cậu một cái.

" Mặt trời lặn rồi, chúng ta ngắm hoàng hôn đi! " - Cậu véo má tôi, nhìn về phía trước.

Tôi quay người, mặt trời đang di chuyển dần. Mặt trời đỏ ối, nóng bỏng nghiêng mình, dần lại gần những rặng cây xanh tít tắp...

Tôi ngồi xuống, gồi đầu lên chân cậu. Lúc này không gian thật im ắng, chỉ còn tiếng gió xào xạc lên lời qua những kẽ lá. À còn nữa, còn tiếng đập của trái tim cậu, tiếng đập nhẹ nhàng êm dịu tựa như tình cảm chúng tôi vậy!

Tình hình của cậu ngày một trở nặng. Trong túi áo của tôi có thêm một lọ thuốc giảm đau liều cao.

Cậu không biết điều đó... là không muốn biết. Vẫn hàng ngày cùng tôi đi dạo trong vườn, rồi lại lên sân thượng lộng gió và ánh sáng nhàn nhạt của mặt trời.

Những lúc ấy, tôi chỉ mong thời gian ngừng lại lâu hơn, để tôi có thêm thời gian bên cạnh cậu. Chỉ tiếc, nhưng chiếc kim kia là vật vô tri vô giác, mãi mãi không thể thấu hiểu nỗi đau của trần thế...

" Á..." - Cậu bất chợt kêu lên, ôm lấy bụng mình. Hàng lông mày khẽ chau lại, mồ hôi hột từ trán túa ra rất nhiều. Cậu lại lên cơn đau.

" Anh...! " - Tôi hốt hoảng làm rơi cả cốc nước trên tay, chạy đến bên cậu.

" Quay đi...! " - Cậu khó khăn lên tiếng.

" Nhưng...! " - Tôi run cầm cập nhìn cậu.

" Quay đi! " - An Khánh quát lên, mắt hằn lên những tia mạch máu li ti.

Tôi vội quay người, dốc trong hộp vài viên thuốc rồi đặt vào tay cậu.

Tôi không biết lúc ấy cậu như thế nào, chỉ có thể nghe thấy những tiếng ho, vang lên đến xé lòng. Cậu không muốn để tôi nhìn thấy vẻ khổ sở của mình...

Đợi cậu qua cơn đau, tôi mới có thể quay lại. Dù đau lòng, tôi cũng chỉ có thể nở nụ cười. Nụ cười hòa lẫn nước mắt... mặn chát.

Lúc ấy, cậu lại cười, đưa tay lau nước mắt cho tôi: " Đồ ngốc này, tuyến nước mắt của em bị rỉ rồi sao? Chuyện còn con nít như vậy cũng khóc được! ".

" Đúng vậy, chắc chắn là hỏng rồi! " - Tôi ra sức gạt lấy gạt để đồng tình với cậu.

" Sau này đừng tùy tiện rơi nước mắt nữa! " - Cậu hôn nhẹ vào môi tôi, dư vị của viên thuốc vẫn còn đó... đắng ngắt.

1 hộp rỗng... 2 hộp rỗng... Những chiếc hộp thuốc giảm đau vui dần rồi phải chuyển sang lọ mới, số lần dùng thuốc trong một ngày tăng dần...

" Đậu Phộng, em tên là gì? " - Bất chợt một ngày trời buồn cậu hỏi tôi.

" Anh học cùng lớp với em mà, sao lại không biết? " - Tôi thoáng ngạc nhiên hỏi lại.

" Em không thấy tôi toàn ngủ sao? Với cả tôi muốn em tự mình nói ra! " - Cậu nhún vai cười cười.

" Linh Chi, tên em là Linh Chi! " - Tôi cười dịu dàng, nắm lấy tay cậu.

" Tên rất đẹp! " - Cậu vuốt tóc tôi. Hàng lông mày cậu khẽ chau lại nhưng rất nhanh sau đó liền giãn ra: " Đậu Phộng, tôi muốn ăn cháo gà của dì Phương! ".

" Sao lại...? " - Tôi thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó liền gật đầu: " Để em đi mua! ".

Trước khi đi, tôi siết chặt lọ thuốc giảm đau, đặt lên bàn rồi rời đi.

Quán của dì Phương hôm nay không đông khách lắm chưa đầy năm phút tôi đã mua được. Nhưng tôi chợt cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, vội vã trở về bệnh viện.

Nhưng...

Bên trong phòng của cậu, những bác sĩ, y tá đều không đeo khẩu trang. Có cả cha cậu nữa. Ai cũng trầm lặng một cách đáng sợ.

" Bịch! " - Hộp cháo trên tay tôi rơi xuống đất. Tôi lắc đầu, trấn an bản thân. Chắc là do cậu ngất đi thôi...

Tôi lao vào phòng bệnh, chen qua mấy người bác sĩ...

Cậu nằm lạnh lẽo trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền lại.

" Chú, sao cậu ấy lại ngất đi vậy? " - Tôi khụy xuống, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cậu.

" Nó... đi rồi! " - Cha cậu lắc đầu, chưa xót lên tiếng.

" Cậu ấy muốn ăn cháo gà, sao có thể đi được? " - Tôi lắc đầu, giọng lạc dần đi vì tiếng nấc.

Tôi lay lay tay cậu, vuốt lên gương mặt tái nhợt: " Cậu... dậy đi! Sao cậu cứ mãi như vậy? Mau dậy đi, chúng ta cùng nhau đi ngắm hoàng hôn, tôi sẽ hái hoa cho cậu, lần này sẽ không bị nát nữa..."

Cậu không muốn tôi nhìn thấy vẻ khổ sở của mình, đến lúc biết bản thân phải ra đi, cậu cũng thả đẩy tôi đi, ra đi trong đau đớn và cô đơn cũng không muốn để lại hồi ức buồn trong tôi.

Là cậu muốn sau này khi tôi nhớ về cậu sẽ chỉ nhớ đến hồi ức tươi đẹp của chúng tôi...

Buổi chiều hôm ấy, trong cái ánh nắng lay lắt của hoàng hôn, bệnh viện ấy trầm lặng lạ thường. Chỉ có tiếng khóc bi thương ai oán của tôi, vang vọng khắp không gian, hi vọng một người đã ra đi có thể quay trở lại, nhưng tôi mãi mãi không thể đạt được ước nguyện đó...

Đám tang của cậu đã qua, tôi có nhận được một bức thư. Là cậu đã viết cho tôi, viết từ lúc tôi nói lời yêu cậu ấy. Vẫn là nét chữ quen thuộc:

Ngày... tháng... năm

Người viết: An Khánh

Đậu Phộng! Em lại sụt đi mấy cân rồi đúng không?

Ngoài trời lúc này như thế nào vậy? Là sáng, trưa, hay chiều tối? Dù cảnh vật có thế nào, tôi thật sự muốn cùng em ngắm nhìn.

Chỉ tiếc...

Cô bé lạc quan của tôi!

Không có tôi ở bên, em nhất định phải lạc quan, phải mạnh mẽ.

Không ai có thể bảo vệ em tốt bằng chính bản thân em.

Em phải sống một cuộc sống hạnh phúc.

Cười vui vẻ mỗi ngày, rồi sẽ có người yêu em hơn tôi đã từng!

Và... Linh Chi, chúng ta chia tay đi!

Hôm ấy, tôi khóc... khóc nhiều lắm. Tôi đã khóc vì nhớ anh, nhớ đến cháy lòng, nhớ một người đã mãi xa tầm tay. Đó cũng là lần khóc cuối cùng khi tôi nhớ về anh!

4 năm sau...

Tôi không học Đại học mà trở thành một nhà văn khá nổi tiếng, lấy tên là Đậu Phộng. Rất hay đúng không?

Và rồi tôi gặp được người yêu hiện tại. Anh ấy rất yêu tôi, là tôi cảm thấy vậy!

~~~~~

Tôi khẽ giật mình, đưa mắt nhìn Hoàng Anh. Anh vẫn đang chăm chú lắng nghe câu chuyện của tôi.

"Anh thử nói xem, mọi người sẽ nói gì khi người yêu mới mất được 4 năm em đã quên được?"

Anh nhún vai, lắc lắc đầu: "Anh không đặt suy nghĩ của mình vào họ được!"

"Là sao?" - Tôi nhấp một chút trà đã nguội ngắt.

"Bọn họ không hiểu, em chưa quên cậu ấy! Thậm chí là sẽ mãi mãi không thể quên cậu ấy!" - Anh ôn tồn giải thích.

"Anh... không ghét cậu ấy à?" - Tôi ngập ngừng hỏi.

"Ghét làm sao được! Cậu ấy làm người con gái anh yêu vui vẻ, yêu người con gái anh yêu bằng tình cảm chân thành! Anh cảm ơn cậu ấy còn chưa hết ấy chứ!" - Hoàng Anh mỉm cười dịu dàng. "Anh rất kì lạ đúng không?"

"Anh không kì lạ!" - Tôi lắc đầu. "Là anh có sự bao dung hơn người!"

"Cũng không hẳn! Là do em tin anh! Em tin nên mới kể cho anh!" - Anh vẫn giữ giọng nói dịu dàng đó. "Có lẽ, anh chính là người thay thế cậu ấy, đem đến sự hạnh phúc cho em!"

"Không, anh không thể thay thế cậu ấy!" - Tôi khẽ thờ dãi: "Cậu ấy cũng không thể thay thế anh! Hai người không thể so sánh, không thể đặt trên cùng một bình diện! Anh là anh, cậu ấy là cậu ấy!"

Anh nhẹ nhàng bóc cho tôi một chiếc kẹo lạc: "Không biết lấy một cô vợ là nhà văn có nên không nhỉ?"...

~~~~~

Hôm nay là đám cưới của tôi và Hoàng Anh. Tôi khoác trên mình một bộ váy cưới rực rỡ, trang điểm gương mặt rất cẩn thận.

Anh từ phía sau ôm lấy tôi: " Tin tưởng anh, sau này anh sẽ ở bên em tới đầu bạc! ".

" Em tin anh! Em yêu anh! " - Tôi siết lấy cổ tay anh, nhẹ nhàng trả lời.

" Anh cũng yêu em! Chúng ta ra thôi, đừng để mọi người chờ lâu" - Anh nhìn đồng hồ, dịu dàng nói.

Tôi gật đầu, theo anh ra khỏi phòng chờ:

" À khoan đã!" - Tôi chợt dừng lại: " Anh cứ ra trước đi, em chuẩn bị nốt cái này! ".

Anh gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Tôi đi tới chiếc rèm cửa, kéo sang một bên. Ánh nắng từ bên ngoài tràn vào soi sáng cả một căn phòng rộng lớn.

Tôi bất giác mỉm cười nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Đường như cậu đang ở đó.

Cậu vẫn dịu dàng như xưa, nở nụ cười mãi nguyện chúc tôi hạnh phúc.

Tạm biệt cậu, thanh xuân tươi đẹp của tôi...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Ấy Là Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.